

ІЗ ВИСТУПУ НА МІТИНГУ «ООНОВЛЕННЯ ПАР-
ТІЇ — ОНОВЛЕННЯ СУСПІЛЬСТВА» ПЕРШОГО
СЕКРЕТАРЯ ОБКОМУ КОМПАРТІЇ УКРАЇНИ М. Г.
САМІЛІКА:

«...Немало гострих економічних, соціальних, духовних,
моральних та інших найсерйозніших проблем накопи-
чилось у нашій Кіровоградській області. Обком партії,
його бюро бачать ці проблеми, знають про них, вжи-
вають необхідних заходів, щоб швидше їх вирішити у
цих надзвичайно складних умовах. На жаль, масштаби
і складність цих проблем, виток яких — у адміністра-
тивно-командній системі, що зжила себе, не дозволяють
усунути їх так швидко, як нам усім хотілось би.

Твердо упевнений у тому, що в цій складній обста-
новці усім нам, комуністам і безпартійним, учасникам

різних громадських формувань, як ніколи раніше потріб-
ні витримка, зваженість, тверезий погляд і повне розу-
міння глибини, складності і масштабності перебудовних
процесів.

Комуністи області, обговоривши цими днями суспільно-
політичну обстановку, критичні зауваження, висловлені
групою комуністів на адресу бюро, секретарів обкому
партії, пропозиції про їхню відставку, у переважній
більшості висловилися за довіря обласному комітетові
партії, його бюро, секретарям.

Разом з тим, висловлено справедливі зауваження про
повільні темпи перебудови роботи бюро, секретарів, ще
недостатню увагу до питань політичної і соціально-еко-
номічної реформ, ідеологічної роботи, розвитку культури
області. Нас справедливо критикують за упущення в
роботі з інтелігенцією, низьку ефективність зусиль по

консолідації всіх сил на реалізацію мети і завдань пе-
ребудови. Питання про роботу обкому партії, його бю-
ро, секретарів і критичні зауваження на їхню адресу в
найближчий час будуть розглянуті на позачерговому
розширеному пленумі обкому партії, про що буде ши-
роко проінформована наша громадськість...

Я закликаю вас до здорового глузду, взаємної поваги
і довір'я, високої дисципліни і відповідальності. Я за-
кликаю всіх об'єднати свої зусилля на Платформі ЦК
КПРС до XXVIII з'їзду партії в ім'я перебудови,
ім'я кращого життя наших людей.

(ДЕЯКІ ВРАЖЕННЯ КОРЕСПОНДЕНТА «МОЛО-
ДОГО КОМУНАРА» ВІД МІТИНГУ, ЯКИЙ ВІДБУВСЯ
В КІРОВОГРАДІ 18 ЛЮТОГО НА СТАДІОНІ АРЗ,
ЧИТАЙТЕ НА 8-Й СТОР.).

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий Комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить в 8 грудня
1939 року

№ 8 (4087).

СУБОТА

24

ЛЮТОГО
1990 р.

Ціна 8 коп.

ІДЕМО ДО ВИБОРІВ

«На плечі молоді лягає величезна відповідальність. Відповідальність за
країну, за долю соціалізму, за мирне майбутнє всієї людської цивілізації.
І наше партійне товариське побажання — не шкодувати сил заради високих
цілей. Це ж найголовніше в житті людини».

М. ГОРБАЧОВ.

(Див. танок 6—7 стор.).

ІДЕМО ДО ВИБОРІВ

Олександр КОСЕНКО

Хто розкаже
Чи ж то сини
На далеких лежать перегонах!
Інші
Будуть ставать на рушник,
Цілуватись під вальс Мендельсона.
Ім
Кохання нуртуючий шал
Таємничі не викиє чари.
Десь
Лишився чужий перевал
І розстріляна з ними гітара.

Вже даремно
Чекає струна
Теплих пальців зволожений дотик.
І кому
Відгукнеться вона!
Запитає стривожено:
«Хто ти!».
Мамо,
Мамо,
Чи ж то сини
На далеких лежать перегонах!
Будуть інші ставать на рушник
Цілуватись під вальс Мендельсона.

(Див. 2 стор.).

ХРОНІКА ПОДІЙ

Кандидат у депутати обласної Ради народних депутатів по виборчому округу № 107
Віктор ТЮПА.

Народився 1959 р. Після школи закінчив Кіровоградський інститут сільгоспмашинобудування. Працював інженером на кіровоградському заводі «Сегменти», служив у армії. 1983—1987 рр. — на комсомольській роботі. З 1987 р. — начальник цеху на «Друкмаші», з кінця 1989 р. — другий секретар Кіровоградського обкому комсомолу.

**ДЕЯКІ ПУНКТИ
ПЕРЕДВИБОРНОЇ
ПЛАТФОРМИ**

Належність громадяни-

Держбанки повинні надавати молодим громадянам довгострокові кредити на придбання житла та обзаведення господарством.

КОР.: Ви єдиний кандидат по цьому округу?

В. Т.: Зі мною балотуються ще чотири кандидати.

КОР.: І ви, серйозні во-

В. Т.: Важаю, що шанси наші рівні.

КОР.: Якщо вас об-

ді ви приділите найбільшу увагу?

В. Т.: Найбільше мене б цікавила сільська молодь. Я раніше не стикався з цією категорією населення, а, зіткнувшись, зрозумів, що це найбільш обійдена частина молоді — що з соціальною плані, що з дозвіллі, що в навчанні. В усіх відношеннях у селі гірше, ніж у місті. Поліпшувати життя сільської молоді слід у взаємозв'язку з міською.

КОР.: Вікторе, зараз у нас виникло чимало так званих неформальних, самодіяльних структур. Як ви до них ставитесь?

В. Т.: Ставлюся позитивно. У всьому новому є щось прогресивне і воно заслуговує на увагу. Деякі позиції ми, комсомол, приймаємо повністю. З деякими погоджуємося. З деякими готові сперечатися, щоб досягти істини.

КОР.: Як ви оцінюєте так звану мітингову демократію?

В. Т.: На сьогодні, по-моєму, цей процес завершується. Пора від мітин-

гів переходити до конкретних справ.

КОР.: От давайте і перейдемо. Уявімо, що ви вже депутат. За яке діло взяли б передусім?

В. Т.: Найперше — зміцнення матеріально-технічної бази комсомолу. Для того, щоб усе придумане нами ми могли реалізувати в конкретні справи.

КОР.: Як, наприкладі?

В. Т.: Я, як депутат, домагався б, аби рішення обвиконкому і обкому комсомолу про МЖКБуд і МЖК «Реконструкція» втілювалося в життя.

КОР.: Потрібні чи ні нашій країні органи держбезпеки, як ви вважаєте?

В. Т.: Ці органи обов'язково потрібні. Їхнє завдання — не допускати таких випадків, які були, наприклад, на кордоні з Іраном.

КОР.: У нас у області в країні дуже запущена охорона здоров'я. Що тут, на вашу думку, вимагає першочергових змін?

В. Т.: Проблеми охорони здоров'я слід вирішувати в комплексі — назо-

дити порядок у поліклініках, стаціонарах тощо. Особливо я б виділив розв'язок медичної мережі для дітей, бо в зв'язку з Чорнобилем майже вся Україна попала під згубний для здоров'я вплив.

КОР.: Зараз дуже загострилися національні суперечності. Як гадаєте, нашій області не загрожує міжнаціональні непорозуміння?

В. Т.: Думаю, що ексцеси на національному ґрунті у нас неможливі.

КОР.: Давайте поговоримо про культуру. Як ви вважаєте, кіно та відеофільми, спектаклі, концертні програми, перш ніж дійти до глядача, повинні проходити через якісь фільтри чи варто показувати все підляд?

В. Т.: На сьогодні це не можна пустити на самоплив. Коли виростуть наші інтелектуальні можливості, тоді спробуємо. Треба привчати людей не розцінювати думку газети, фільму, книги як догму, як єдино можливу тонку зору, а сприйма-

ти як один із альтернативних варіантів.

КОР.: Ось оберемо новий склад обласної Ради. Чи відчемо, що змінюється? Чи помітимо зміни в діяльності якіхось зитивні зрушення у житті?

В. Т.: Думаю, що відчемо, але не одразу. Ми не можемо перебудувати так швидко. Згадайте! З'їзд народних депутатів, крики, свист. І — уже діловитіший. Сподіваюся, цей досвід буде врахований.

КОР.: Збирається стати депутатом, значить, якоюсь мірою політиком. Докладатимете зусиль до перебудови, оновлення життя. Чи знаєте країну (чи не одну), що може сприяти взірцем оптимального соціального устрою?

В. Т.: Однієї такої країни для мене немає. Ми повинні брати позитивне із досвіду різних країн. У ФРН і НДР — дисципліну і пунктуальність. У Америці — діловитість. У Японії — вміння аналізувати економічну ситуацію і робити правильні висновки.

Перша річниця. Страшна річниця. Сум, горе, співчуття і наш сором. 15 лютого ще одна із дат, яка тепер буде відзначатися щороку, — день виведення наших військ з Афганістану. У Кіровограді, як і по всій країні, пройшов День пам'яті, день вшанування тих, кого з на-

ми немає і тих, які пройшли, як прийнято говорити, випробування на міцність.

У цей день у нашому місті в сквері Ленінського комсомолу, закладено камінь. Там буде споруджено пам'ятник воїнам-інтернаціоналістам усіх часів. Гроші на його

спорудження продовжували здавати і цього дня, було зібрано 384 карбованці. У підніжжі його захоронено гілку із землею, взятої з могил загиблих воїнів-афганців, наших земляків. Їхні імена прозвучали в цей день під спалахи салютів.

«І МИ НЕ МИ, І Я НЕ Я»?

РЕПЛІКА

Один за одним виступали кандидати в народні депутати УРСР по 225 виборчому округу. 19 чоловік різного віку й статі. За регламентом кожному відводилася хвилина — торкалися своєї виборчої програми, відповідали на запитання телеглядачів. Все було, як звикли говорити, нормально, не викликало заперечень, коли б не одна особливість у спілкуванні. Через неї, цю деталь, не хотілося вслухатися в зміст висловлювань: ведуча говорила українською мовою,

а гості телестудії... російською. За винятком двох-трьох. Різало вухо.

Як виходило із побіжних ремарок ведучої, майже всі кандидати були українцями — це вже й обурювало. Бо люди, що готують себе до діяльності у верховному органі влади України, не могли не знати Закону про мови Української Республіки, не мали права про це не знати. І ось такий «пасаж»: Що ж це за майбутні законодавці українського парламенту, які не тямлять говорити державною мовою? Як же вони гадають виступати в парламенті — з перекладачами? Бо офіційною має бути там мова українська. Та вони самі

мусять стати на сторожі рідної мови!

— Де треба, ми говоримо українською, — виправдовується один з кандидатів на легкій докір ведучої.

Цю фразу слід, либонь, розуміти так: на селі з батьками, на вулиці з бабусею, у якої купують смажене насіння — тобто, з людьми, які «не доросли», бачте, до «образованих»... Так зневага до мови обертається зневагою до народу, який вивів у люди.

Виступи ось таких «російських» українців не рідкість на кіровоградському телебаченні. Тижнем раніше довелось послухати нерівних працівників комсомолу. Як моторно вправлялися вони в російській, вірніше, її

«ерзаці!» І тут «вагомий» ґрунт: «Так звикли, бо вчилися ж в інституті і працюємо нині там, де...». Яка яскрава самохарактеристика! Адже знаємо про деяких (про одного, напевно, бо наш, знам'янийський), що деякі роки навчалися в українських школах. Хіба треба мати винятковий інтелект, щоб хоча з поваги до аудиторії (адже Кіровоградщина — осереддя України) перейти з рідної мови? Ні, то мова абorigine, а ми, мовляв, не з таких...

Чи не страшно вам, товариші комсомольські ватажки, одного дня відчутти себе раптом у порожнечі? Та й

це ще не вся біда. Ви ж представляєте «нині цілу генерацію «сучасної» молоді; це тоді, коли сповідувати мовний нігілізм — значить робити ще один крок до денационалізації (а така тенденція поки що залишається). Що ж лишиться від України, коли підуть у небуття наші батьки, наші бабусі? Вам не боляче за свій народ?

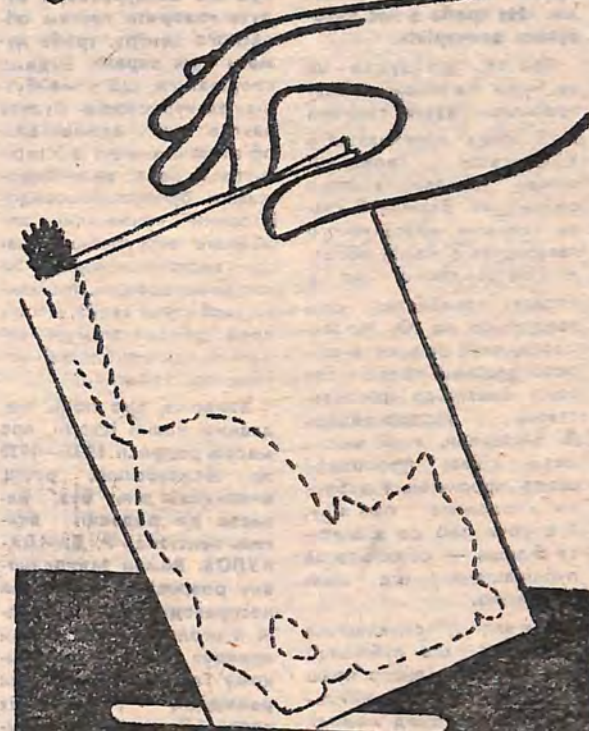
До кіровоградського телебачення у нас теж претензії. Як можна допускати до виступу перед теле-

камерою того, хто щиріше рідної мови, не вміє тувати йому хоч би «звичайного» екзамена? «Збудьків» слід би заохотити до повторення «забутого». Хоч так боротися за вилучення мовного законодавства — бо нам, глядачам, обридло чути це й з українськими макаронічними діалогами. Закон про мову Української РСР мусить діяти — не те він і Закон!

М. ПЕТРОВ,
вертан війни і праці
учитель.

ВИБОРЕЦЬ

ЧИ ОБИВАТЕЛЬ?

— Та нащо воно мені, — відповіла нам повновидка жінка, відчинивши двері, — я на вибори й не піду. — А запрошували її на зустріч із кандидатами в районну Рад, що проходила тут же, в дворі будинку. Треба було лише спуститися. Таких, як та жінка, дуже багато. Їхня позиція ясна: або взагалі не йти на вибори, або йти і байдуже вкинути всі бюлетені, нікого там не ви-креслюючи (все одно нічого не зміниш!). Вибирати он минулої весни депутатів у Верховну Рад СРСР. Про-йшло два з'їзди, а що змінилось? Ще гірше стало. По-лиці магазинів порожніють, ціни обіцяли не піднімати, а тихцем все-таки підняли. Люди зневірилися. Вже не приваблюють їх оголошення про зустрічі з кандида-ми. Туди йдуть здебільшого пенсіонери, а якщо серед кандидатів нема когось начальника (бо тоді зал за-повнюють його підлеглі), то агітпункти взагалі напівпо-рожні. Чому така пасивність? Дивуватися нічого. Люди стоїлися від клопотів і черг. І все-таки, в той час, ко-ли всі ми говоримо про передачу реальної влади Ра-дам, коли сесія Верховної Ради СРСР включає в свій порядок дня розгляд Закону про місцеве самоуправ-ління, коли мова йде про оновлення федерації, від ко-го ж, як не від майбутніх депутатів парламенту рес-публіки, депутатів місцевих Рад залежатиме наше май-бутнє? Від їхніх поглядів, переконань, умінь прислуха-тися до своїх же виборців. І тут вагоме слово мав би сказати народ. Не обиватель, не окремих політик чи претендент на це звання. Хто вже тільки не виступав від імені народу. А він ще мовчить. Проходило вису-нення кандидатів у депутати. Скільки маємо прикладів, коли в колективах висували людей не тих, кого пропо-нували знизу, а рекомендованих згори. Люди, у біль-шості своїй, Закон про вибори не читали.

На одній із ділянок шахти «Новоміргородська» ро-бітники тричі збиралися на збори по висуєнню. Голо-сують за одного, а їм партійний орган постійно пропо-нує іншого, Сергія Головченка. І збори раз за разом визнають недійсними — то кворуму не було, то пред-ставника не запросили. Все ж шахтарі висунули того, кого вважали достойним. Але висунули та й пішли пра-цювати. Протоколи ж треба здати у виборчу комісію в триденний строк! А їх хтось там довго друкував і ставив печатки, затрималися із здачею. Тож і ви-йшло, що позиція шахтарів не реалізувалася, а зали-шилася на рівні балачок. І як би там не було, про я-ке дотримання Закону ми б не говорили, але є сили, що намагаються гальмувати і так повільний процес росту політичної і національної свідомості людей. Бо поки що народ наш розчиняється в масі обивателя. Боязко-го, тільки за свою шкуру дбаючого. Цей тип роками виховувався тоталітарною державою, тож і зникнути одразу не може.

А скільки прикладів, коли і збори збирали, і обгово-рювали, голосували, а в протоколі з'являлось все-таки потрібне комусь згори ім'я. І того б не сталося, якби че-одачна пасивність. Голосував — не голосував, бачив, що неправда робиться, але махнув рукою, схилив го-лову і пішов. «Хай собі, не перший раз терпіти!». Про-таку ситуацію розповідав робітник заводу «Промінь», жінка-бригадир будівельної бригади.

Вразила мене одна замітка у тетіївській районній газеті (Київська область). Працівники радгоспу висуну-ли кандидатом в депутати начальника республікансько-го КДБ. Рекомендував його директор радгоспу. Газета не згадує й словом про виступ самого претендента в кандидати, про його платформу. Ні, лише підтримали і висунули. Я не думаю, що київський начальник був таким частим гостем в радгоспі Тетіївського району, що в людей не було до нього питань і всі без винятку вважали, що він найдостойніший кандидат від їхнього колективу. Я вважаю, що висунення високих керівників із центру десь в глибинці, в районі, в селі — це пря-мий розрахунок на нашу пасивність, некомпетентність. Проголосували мовчки — та й все. Ну, на крайній ви-падок можна пообіцяти дорогу в село, чи газопровід, чи молоко в магазин. І багато хто так і вважає, — раз допоміг хоч трохи, о, вже голоси йому гарантовані. І ніхто не задумується, що такі обіцянки — то лише зловживання службовим становищем. Бо якщо секре-тар обкому може пообіцяти дорогу селу, то письмен-ник чи робітник, учитель чи лікар цього не пообіцяє. Якщо той кандидат, ставши депутатом, навіть виконає серю обіцянку, але буде голосувати в парламенті за антидемократичні, антинародні закони, то ж чи такого депутата вибрав народ?

Зараз питання на всіх рівнях стоїть набагато серйоз-ніше. І мені дивно й боляче, коли чую від кандидатів у народні депутати УРСР або ж довірених осіб таке: «Добре було б, якби в нашому парламенті був і пред-ставник комунальної служби». А той «представник», виступаючи із своєю платформою, почав перерахову-вати, де і коли будуть побудовані очисні споруди — бо ж керує він комунальними службами. Це відбува-лось на засіданні клубу «Виборець». Окремо хотілося б сказати про жінок. Їх дуже мало серед кандидатів. В обласну Рад висунуто всього 14,5 відсотка від загаль-ної кількості кандидатів. Хтось каже, що це погано

Пройшли ті роки, коли треба було обрати скільки-то процентів жінок. Теперішній же показник свідчить про реальне становище жінок в суспільстві. На тому ж за-сіданні «Виборець» формування виробничого об'єд-нання «Кіровоградзалізобетон» О. О. Малавкіна на за-питання, за рахунок яких коштів можна звільнити жі-нок від другої зміни, від важкої фізичної праці, від-повіла так: «Я думаю, що про це повинні подбати де-путати-чоловіки».

Можливо, як жіноче кокетування така відповідь і задовольнила присутніх, але як позиція державного діяча (мабуть, ніхто не сумнівається, що народний де-путат саме державний діяч) вона просто смішна.

Ми говоримо про реальну передачу влади від пар-тійного апарату Радам. Про це було сказано й із найви-

щих партійних трибун. Але й досі кандидати — став-ленники апарату найперші мають доступ до засобів ма-сової інформації. Згадайте прямі лінії обласного теле-бачення за участю секретаря Знаменського міського партії О. Г. Тарасенка, голови колгоспу імені Леніна цього ж району В. М. Гуртового, секретаря Олександр-івського райкому партії О. Г. Ладяєвої, заступника го-лови Кіровоградського міськвиконкому В. М. Суворо-ва, секретаря Ленінського райкому партії м. Кіровогра-да О. М. Спінка. На тих зустрічах у студії були присут-ні по два, три, чотири чоловіки. А кандидатів у народні депутати УРСР по виборчому округу № 225 запросили всіх разом. А їх аж 19! От і порахуйте, скільки хвилин вийшло на одного кандидата.

11 лютого «Кіровоградська правда» познайомила чи-тачів із платформами п'яти кандидатів у парламент республіки по Світловодському виборчому округу № 229, хоч у вірзі повідомляється, що зареєстровано шестеро. Хто ж той шостий, таємничий кандидат? Ви-являється, секретар Спілки письменників України Во-лодимир Яворівський. Все це, в принципі, пояснюють випадковістю, але скільки ж можна випадковостей? І, до речі, всі перераховані вище товариші в першу чер-гу обіцяють своїм виборцям не чесну, принципову по-зицію, не прогресивні політичні переконання, а мате-ріальні блага.

Познайомившись із списками кандидатів у депутати різних рівнів, складається враження, що у нас вибира-ють не Верховну Рад України чи обласну Рад, а пар-тійно-господарський актив. Який округ не візьми, скрізь рясають титули: директор, керуючий, генеральний ди-ректор, головний інженер, голова колгоспу, сек-ретар парткому, райкому і т. д. Така статистика по-ки що не опублікована. Звичайно, і керівники, і пар-тійні працівники мають рівні права з усіма громадяна-ми обиратись до органів влади. Права то рівні, але чи рівні можливості?

Організацію зустрічей виборців із кандидатами ма-ють здійснювати виборчі комісії. Я балотуюсь до Ле-нинської районної Ради по 36-му округу. Незадовго піс-ля реєстрації, поцікавилася, на коли ж намічаються зу-стрічі. Мене попросили звернутися в агітпункт. Там я застала чоловіка, як виявилось, працівника АТП облас-ного управління побутового обслуговування Василя Макаровича Самарського. Його попросили за когось тут почергувати. За кого — невідомо. Тож сидить собі чоловік і читає «Перець». А в зошиті чергування агі-таторів записи: «Ознайомилася із документами. Відві-дувачів не було». Виявляється, що координати канди-датів у депутати збирає секретар партійної організації, називають ще її базовою. У даному випадку це буді-вельний технікум.

Ще один приклад. До міської Ради по виборчому ок-ругу № 121 зареєстровано Ю. І. Усатенка, головного інженера проекту Кіровоградського філіалу інституту «Укрміськбудпроект». Юрій Іванович поїхав у відряд-ження, а секретар парторганізації пішла у виборчу ко-місію і заявила, що Усатенко знімає свою кандидатуру, хоча ні письмової заяви, ні усної згоди на це Юрія Івановича у неї не було. Врешті все вияснилось, але сам факт дивний і незрозумілий.

Хотілося б згадати і за безальтернативних кандида-тів. Їх небагато, але є. Наприклад, Г. Т. Костромін, сек-ретар міському партії, балотується до міської Ради сам. Дорікати йому чим важко, бо, справді, не він ви-чен. Але й розрахунок у такому випадку, в принципі, теж може бути — раптом знову байдуже вкинуть бю-летень. Багато людей часто просто не знають добре, як проходить процес голосування. Особливо, в селах. Зда-валося б, — це елементарно. Але ж скільки років не треба було нікого вибирати, викреслювати! Не хочу принижати жителів села. Справа в іншому. Їх гнітили, нищили більше ніж місто (згадайте штучний голод 32—33-го років, ще зовсім недавно безпаспортність села, податки на фруктові дерева, інше). Якось сказала своєму родичеві, що живе в селі:

- Голосуй і агітуй людей проти такого-то кандидата.
- Щоб мене потім на гачок?
- Ну, хоч сам проголосуй проти.
- А як узнають?
- Та вибори ж таємні!

Якщо до нас не прийде розуміння, що тільки обрав-ши в органи влади справді демократичних депута-тів, можна чекати якихось змін, то діла не буде. У всіх на пам'яті робота З'їздів народних депутатів СРСР. Пам'ятайте оту мовчазну агресивну більшість? І співвід-ношення голосів, дуже часто майже однакові: 500 — за, 1500 — проти. Консерватизм, інерція тягнуть нас дозину.

Тому й дуже важливо, щоб до виборчих урн 4-го бе-резня прийшли не обивателі, які чекають від депутата, щоб той побудував туалет у мікрорайоні (і такі накази доводиться чути) чи встановив телефон, а свідомий ви-борець, що чекає серйозних рішень, важливих законів демократизації партії і суспільства.

С. ОРЕЛ.

ДЕ НАШІ ЗАКОННІ «МЕТРИ»?

У Новоукраїнському палаці культури «Юві-лейний» відбулася зустріч із кандидатами в де-путати УРСР по 234 виборчому округу. Органі-зована зустріч була на найвищому рівні. У де-яких прохоторних магазинах навіть дефіцитні то-вари з'явилися. Можливо, це й випадковість, але така ж випадковість відбулася й напере-доки. Та тоді з якихось причин збори не від-булися. Зал заповнили переважно директори підприємств, керівники установ, їхні заступни-ки, секретарі партійних організацій і дуже ма-ло тих, від імені кого були висунуті кандидати для реєстрації.

Збори пройшли, на перший погляд, досить демократично. Та коли взяти до уваги контин-гент присутніх, і те, що районна преса ні сло-вом не обмовилась про деякі запитання канди-датам та відповіді на них, то напрям зборів стане очевидним. На більшість принципів за-питань вичерпних відповідей присутні в залі, як правило, не отримували. Наприклад, на за-

питання, чому підвищено зарплату партійному апарату, прозвучала відповідь, що в генераль-ного директора зарплата ще більша. Не зрозу-міли присутні й того, чому це Україна спожи-ває тільки 5 процентів виробленої нею ж продукції? По цьому округу зареєстрований й І. М. Мусієнко, помічник першого секретаря ЦК Компартії України. Коли запитали, чому він балотується за сотні кілометрів від Києва, де його майже ніхто не знає, Іван Михайлович зі-слався на партійну тактику. Взагалі, якщо за-питання не відповідали «генеральній лінії», то сипалися обурливі репліки: «крикуни», «ново-український руховець» тощо. Хотілося б знати, з яких це пір запитання до кандидатів у де-путати, навіть, якщо вони не подобаються біль-шості присутніх, почали називатись «криком»? Під кінець зборів чаша терез, як і очікувалось, почала схилитись в бік І. М. Мусієнко. На три-буну піднімалися оратори із заготовленими ви-ступами на підтримку високого гостя з Києва.

Я навіть допущаю, що районні дещо перепада-ли у вигляді газопроводу чи ще чого-небудь. Та коли поміркувати серйозніше, то напрошуються запитання: «Чи всі наші бідні тільки від того, що в нас немає газу чи, скажімо, товарів пер-шої необхідності? Хіба зможе країна просуну-тись хоч на крок вперед, коли ми отримуємо відірвані від когось довгождні блага? Хіба цього ми повинні чекати від народних обранців і потім, яку позицію займе представники вищо-го партійного ешелону, якому, до речі, підви-щили недавно зарплату плати, коли доведеться вибирати між інтересами партії та інтересами народу?». Тільки не треба себе заспокоювати пошарпаним лозунгом «Народ і партія єдині», а говорючи про те, що партія — ініціатор пере-будови, не гріх би пригадати, хто ж довів країну до такого стану, а зараз, як за соломину хапається за 6 статтю Конституції... Рано чи пізно історія дасть відповіді на всі ці запитання.

О. МАМАЛИГА.

«НЕ ТРЕБА З НАС РОБИТИ ЯНИЧАРІВ!»

«Преса — це перший помічник, довідник, якому віриш, на якого надієшся», — так вважає кіровоградець П. С. Уранов, який уже не вперше звертається до редакції «Молодого комунара» з пропозиціями, ділиться своїми думками про прочитане. Цього автора турбує стан виховної роботи серед молоді. І він — певно, як і багато інших наших авторів, чийх листів ми не маємо можливості надрукувати в молодіжці через брак місця, — сподівається на відвертість і відповідь газетарів. Та чи може бути ця відповідь однозначною, особливо нині, у час, коли все наше суспільство нарешті прийшло в рух після років політичного й господарського заціпеніння?

На жаль, у багатьох листах читачів «МК» так чи інакше прочитується сакраментальне: *«де вона, ота єдина вірна істина, де та суспільна сила, яка зуміє одним ударом розрубати «гордіїв вузол» суперечностей, що стрясують наше суспільство! Чи ж не свідчить таке прагнення однозначності про те, що всі ми надто зжилися із психологічною моделлю «один вождь, один райх», що перші прояви плюралізму вже повертають нас у паніку!»*

Але в чому правий і пенсіонер П. С. Уранов, і учні медучилища Сівчук та Максимчук з Олександрії, і кіровоградці А. По-

линець та Б. Олександренко, газета не повинна оминати аналізувати усі ті явища, які сьогодні характерні для області. Щоправда, кожен з них має на увазі різні речі. Якщо П. С. Уранов вважає, що журналісти «МК» не досить принципові, бо не борються, як П. Олійник з Олександрії, проти Народного Руху України за перебудову, то учні з Олександрійського медучилища вважають, що вони часом сприймають обласну молодіжку як «промінь світла в темряві занедбанія та відчуження від свого рідного». Ми сприймаємо таке розмаїття в оцінках і судженнях за перше свідчення того, що читачам небайдуже, якою є наша газета сьогодні і якою буде завтра. І справа не в тому, щоб підлаштуватися під чужі смаки; газетарам «МК» (та й не тільки їм) хотілось би, щоб, відбиваючи увесь широкий спектр настроїв і уподобань різних верств населення, молодіжка допомагала їм тим самим розібратися, хто є хто в сьогоднішньому політичному, культурному, громадському житті. Але допомагала, не нав'язуючи нікому жодної думки.

Йдеться про те, що настав час, коли ми не просто маємо можливість бути самими собою, але й просто зобов'язані мати свій погляд, своє розуміння усього, що відбувається навколо. Прямімо, що чимало листів свід-

чать: немало наших читачів таку думку мають. Так, згадувані вже тут хлопці з Олександрії вважають, що комсомол потребує корінного перегляду ідейних основ, особливо в галузі національної політики. І резюмують це такими словами: «Не треба з нас виховувати яничарів!».

Про те, що думка ця не чужа багатьом передплатникам газети, свідчить лист юних краєзнавців із Хмельської середньої школи Маловисіського району, які бажали б стати членами краєзнавчого товариства в нашій області. Повідомляємо, що у справах товариства слід звертатися до Ю. М. Матівоса, який працює в «Кіровоградській правді». Так само цікавиться краєзнавством кіровоградець Л. Багацький, який вніс і деякі цікаві пропозиції щодо оформлення рубрики «Історична пам'ять». Хто хоче про це дізнатися більше — спідкуйте за публікаціями під цією рубрикою.

Взагалі, складається враження, що публікації про минуле рідного краю викликають чи не найбільший відгук серед молоді, що є, як на нашу думку, дуже обнадійливим. Так що ми цілком сприймаємо і заяву А. Полинця про необхідність підготовки капітальної наукової праці з минулого того краю, який нині звачеться Кіровоградщиною.

Однак вирішальне слово мають сказати все-таки науковці, а вони поки що здебільшого не виявляють особливої зацікавленості... Тим часом, як написав до редакції кіровоградець М. Разумсєв, «будується готель «Інтурист»; про що екскурсоводи будуть говорити гостям обласного центру, треба думати вже зараз». Будемо сподіватися, що у майбутніх екскурсоводів будуть завтра хоч елементарні об'єктивні знання з історії міста, а не ті великодержавної орієнтації псевдоісторичні «вижимки», які обласне екскурсбюро часом видає прийжджм за історичні довідки. Можливо, «об'єктивізації» історії краю допомогатимуть надалі й наші публікації історичної тематики?

Зокрема, про події недавньої нашої історії, про масові репресії 1937—1938 та післявоєнних років, очевидцем яких був, написав до редакції вчитель-пенсіонер Р. ДАЙДАКУЛОВ. Роман Миколайович розповідає, як були несправедливо звинувачені й оголошені «ворогами народу» голова райвиконкому Гехтман і начальник райвідділу внутрішніх справ Лавриненко, вчителі Басєв, які жили й працювали в Новгородці. «Тисячі членів партії більшовиків», — пише вете-ран, — непохитних борців лєнінської гвардії, відомі воєначальники були репресовані і більшість із них знищено».

Серед відгуків на наші попередні публікації не можна не згадати про листа олександрійця І. Й. Моїна. Прочитавши в номері за 13 січня ц. р. листа С. Кривошук під загальною назвою «Якщо викинути слово «Україна»...», ветеран написав, звертаючись до автора: «Кращого, як наш рідний гімн України, мабуть, хтось напутив тебе, хлопче, на таку думку, що сам би ти не придумав, — якісь «філософи», літератори, поети та письменники, які сиділи в Києві під жовто-блакитним прапором НРУ... Не було тобі чого писати? Напиши, як ти вчишся, що ти хорошого зробив для нашої Батьківщини, яку користь приніс...». Саого листа ветеран закінчив такими словами: «Немає в мене своєї квартири, живу у дітей, немає «Москвич» чи «Жигулів», — ні в мене, ні в моїх дітей, але я проти вашої політики...».

Особливе місце в пошті «Молодого комунара» належить офіційним відповідям. Згадаємо про дві з них — від генерального директора обласного «Кіновідеопрокату» І. Т. ПРЕЧИСЛОГО та голови Новгородківського райвиконкому М. Х. ІБРАГІМОВА. Перший із них стосується організації відеопоказів в області: йдеться про недовільні в цій справі й заходи, вжиті «Кіновідео-

прокатом» для їх усунення. Мета, яку ставить перед собою виробниче об'єднання, повідомляє І. Т. Пречислий, — це навести ОСТАТОЧНИЙ ПОРЯДОК У ЦІЙ СПРАВІ.

Лист М. Х. Ібрагімова містить повідомлення про те, що стаття «Відкриття Ольгівки», де йшлося про побутові біди мешканців цього села (30 грудня 1989 року), «обговорена колгоспниками колгоспу імені Димитрова». На жаль, не уточнено, що саме говорили колгоспники з приводу статті і тих проблем, від яких потерпають ольгівці... Що стосується вжиття заходів, то голова райвиконкому ставить редакцію до відома, ніби за селом «закріплений водій, який заводив щодня для кожної сім'ї питну воду, товари першої необхідності, зокрема — хліб». Отже, проблем нема? Коли б то! Адже водій, про якого йдеться, й раніше був закріплений для обслуговування села... Навряд чи треба втішатися з приводу того, що, як пише М. Х. Ібрагімов, «скарг із боку жителів Ольгівки не надходить». Адже вони не скаржилися й раніше, бо звикли, що на них давно вже махнули рукою. Жаль, що прочитавши статтю «Відкриття Ольгівки», голова Новгородківського райвиконкому якраз на це й не звернув уваги...

С. ПЕТРЕНКО.

«БЕЗПЛАТНИЙ СІР ЛИШЕ У МИШОЛОВЦІ»

З ПОШТИ СЕКТОРУ КУЛЬТУРИ Й МОРАЛІ

Почнемо з найтривожнішого листа.

«Ми живемо в селі Рівному Новомиргородського району, в школу ходимо в с. Тішківку. Є в нас клуб, де раніше дивилися кіно, а зараз нам нічого робити. Кіноапарати заіржавіли, там де був хороший екран, зараз висить простирadlo. Коротше, все потрошили, бо нікому дивитися за клубом. Лишилося всього кілька лавочок. Від цього село пустіє, молодь виїжджає. Надрукуйте, будь ласка, листе, може, дорослі допоможуть нам. М. Курик, В. Маркова, І. Поліщук, М. Загвоздик, О. Поліщук, О. Дмитрук, О. Письмак, Т. Письмак, Г. Харкава, С. Гаман та інші...».

«Дорослі» — це, очевидно, відділ культури Новомиргородського райвиконкому і дирекція місцевого радгоспу. Від них залежить забезпечення клубу кадрами та інвентарем. Але ж стільці ламали, певно, не вони, а скоріше всього, самі відвідувачі клубу. І якщо в них так руки чешуться, то чи врятує нові меблі «наглядач»?

Наша газета 23 грудня 1989 року вже писала про виставку дитячого малюнка в Кіровоградському художньому салоні. Листа із враженнями від експозиції надіслав новомиргородець В. А. Шульга. Він сам художник і тому професійно аналізує і техніку виконання робіт, і тематику, і зображувальні паралелі. Наприклад, помічає в картині «Царівна Лебідь» схожість із манерою Врубеля.

Сердитий лист надійшов зі Знам'янки. Це відгук на статтю «Тільки не рви погоні!» («МК» за 6 січня ц. р.), де йшлося про сутичку чотирьох молодих людей із міліцією. Дві учасниці конфлікту, названі в публікації Валентиною та Оксаною, невдоволені, що автор написав про матір однієї з них: вона «невідомо де» працює, а про них самих — «жінки зі стійким запахом дешевого одеколону». Мовляв, ці образливі натяки наводять читача на думку про нелади із законом та пиття парфумів. Натяк — це не ствердження, кожен його розуміє на свій розсуд. Та й у статті головним було не це, а факт бійки, який авторки листа не заперечили...

«Знайду собі іншого» — так називалася вміщена в «Молодому комунарі» за 20 січня 1990 р. стаття про сумний кінець (для жінки) подружньої невірності. М. Карпенко зі Світловодська з цього приводу написав: «Безплатний сир — лише у мишоловці», маючи на увазі, що жінки, погнавшись за чужим чоловіком, «кращим», ніж власний, часто залишаються ні з чим. «Хай наші імена зостануться в таємниці», — просять дві подружки з Бобринця і діляться своїми тривогами: «Нам у дворі сподобалися два хлопці. Подрузі — Сашко, а мені — Діма. Та коли ми зустрілися, все вийшло навпаки. Подруга сподобалась Дімі, а я — Сашкові. А ми так не хочемо! Як бути?».

Такі листи у нас трапляються раз-по-раз. Гадаємо, що найкращий вихід тут — дружити поки що всім учасникам, не кваплячись розбитися на пари. Вчотирьох — у кіно, на прогулянки. Можливо, коли краще пізнають один одного, все влаштується саме по собі.

Л. Козаченко із с. Згода Кіровоградського району пропонує нам влаштувати в газеті хіт-парад, аби означити найкращі та найгірші пісню, групу, соліста, концертну програму, диск тощо. Ми організовували таке опитування читачів минулого року і публікували його результати. Особливого успіху почин не мав. Однак із листів, що надходять нині, ми можемо судити, що у молоді зараз найпопулярніші співаки Є. Білоусов, Ю. Шатунов, групи «Ласкавий травень», «Наутікус Помпіліус», «Кіно», пісня «Дівочка моя синеглазая».

Один лист надійшов аж із Чернігова. Його автор В. Шварчук, міркуючи над проблемою відчуження батьків і дітей, робить, зокрема, такий несподіваний висновок. Маля з перших днів життя і місяців до шести впізнає матір по голосу й запаху, які мають бути непотрібними і зріднювати двох істот. Але коли мама інтенсивно користується косметикою, духами, дезодорантами, то починає пахнути як інші тисячі тьоть, і дитина згодом не так її любить...

Карний розшук
просить допомоги

Власне, допомогти у нас просить не карний розшук. До редакції надійшов лист від Прозоровської Лідії Михайлівни. Більше року минуло з тих пір, як безвісти пропав її син Прозоровський Микола Анатолійович. Працював він у місті Білоярську Тюменської області. Одного

разу пішов на роботу і не повернувся. Слідчі органи Білоярського РВВС встановили щось про долю хлопчини не змогли. Прочитавши у газеті матеріал «Несує світна реальність», жінка у відчай схопилася за соломинку. На жаль, допомогти їй зв'язатися із московським екстрасен-

сом В. І. Сафоновим ми не можемо. У цьому номері «Молодого комунара» вміщуємо фотографію Миколи Прозоровського. Подивіться уважно, можливо, комусь із вас що-небудь відомо про юнака. Дзвоніть по телефону 97-3-02; 97-7-02 (чергова частина УВС області).

СПРАВЖНІХ КОМСОМОЛЬЦІВ ДУЖЕ МАЛО...

27 січня цього року в «МК» друкувався матеріал «Зліт учнів-комсомольців». Сьогодні редакція продовжує розмову про потрібність проведення зліту 1990 року Всесоюзного зльоту учнів-комсомольців. До речі, у нас, на Кіровоградщині, в березні відбудеться аналогічний. Пропонуємо деякі відгуків-відповіді на наші запитання, інші, цікаві на наш погляд, матеріали з цього приводу, основні думки про актуальність проблеми демократизації комсомолу і школи, взаємостосунків з дорослими, соціальної захищеності підлітків. Публікації подаємо у вигляді запитань-відповідей, анкет. Про рівень компетентності відповіді судити з їхнього змісту.

Право прийому в комсомол мають першочергово комсомольські організації. Аналіз показує, що при різкому зменшенні кількості прийнятих краше готувати тих, хто вступає, не стали. Як поліпшити якість підготовки вступаючих? Чи грозить процедура прийому?

В. БАРАНОВСЬКА, секретар — зав. відділом учнівської молоді Олександрійського міського комсомолу:

— Процедура прийому негрозить. Мета комісії по прийому до Спілки, комітетів комсомолу зводиться до одного — зробити його якісним, щоб прийняти таких людей, які б працювали в організації, а не покладали через місяць на стіл квитки.

Те, що зменшився прийом — законотвірний процес, це відображення тієї політичної ситуації, яка склалася в нас у країні, в кожному районі зокрема. Підготовка до прийому, я переконана, стала не лише кращою, правильним став сам підхід до цього питання.

Головне завдання міського (районного) комітету комсомолу вбачаю в:

— організації на місцях роботи комісії комітетів комсомолу по прийому; навчити їх працювати;

— організації роботи гуртків «Основи комсомольського життя», підключити до цієї справи вчительську спільноту організації;

— налагодженні роботи членів комітетів комсомолу, щоб зорієнтувати на індивідуальну роботу неспілку молоді;

— недопущенні випадків відсутності росту комсомольських організацій класів, школи.

Аналіз прийому в місті Олександрії:

1988 рік — прийнято у члени ВЛКСМ 1007 учнів; 1989 — 764.

За грудень — вересень: 1987 — 290, 1988 — 259, 1989 — 252.

Комсомолець і некомсомолец: чим вони повинні відрізнятися і чи повинні!

С. ШЕСТАКОВ — секретар — зав. відділом учнівської молоді Бобринецького райкому комсомолу:

— Я вважаю, що відрізнятися принципово вони не повинні. Можуть лише тим, до яких організацій чи об'єднань входять, якими справами займаються. У нашому районі я їх не розділяю.

Ваша думка про Всесоюзний збір-90! Чи варто провести аналогічний в області!

Н. ГЕРАЩЕНКО — секретар — зав. відділом учнівської молоді Новоукраїнського райкому комсомолу:

— Вони повинні відбуватися і розглянути напрям діяльності шкільного комсомолу, виробити програми його діяльності. Програми повинно бути декілька, щоб кожна ком-

сомольська організація мала змогу вибрати якусь одну або прийняти свою.

У чому може проявитися політична діяльність учнівських комсомольських організацій!

М. МАЛЕЄВА, секретар — зав. відділом учнівської молоді Новоархангельського РК ЛКСМУ:

— Вона може проявитися в захисті власних інтересів політичних напрямів. Хочеться, щоб шкільним первинним надавали більше самостійності. Варто більш дохідливо скласти Статут.

Думаю, від того, яка назва буде майбутньої молодіжної організації, це не головне. Головне — щоб вона була добровільна і в першу чергу мала можливість захистити інтереси своїх членів.

Чи потрібний добровільний вихід з комсомолу, саморозпуск комсомольських організацій з правами первинних і комсомольських груп!

С. ТИЛЬНА — секретар — зав. відділом учнівської молоді Маловисківського райкому комсомолу:

— Добровільний вихід потрібний, якщо є така необхідність (на розсуд самих спілчан) то і саморозпуск комсомольських груп. Такий підхід допоможе згуртувати справжніх, а не липових комсомольців.

Якою повинна бути допомога партійної організації комсомольській? Через кого вона повинна здійснюватися!

Т. КУЗЬМЕНКО — секретар — зав. відділом учнівської молоді Добровеличківського райкому комсомолу:

— Повинно бути співробітництво. Починаючи з первинних партійних організацій через їхніх секретарів, рядових членів

КПРС повинна надходити допомога вирішувати молодіжні проблеми. В нашому районі допомога відсутня, але надається вона після довгих «прохань». На рівні райкомів останнім часом ділові стосунки покращилися.

О. КИСІЛЬ — секретар — зав. відділом учнівської молоді Петрівського райкому комсомолу:

— Є думка, що після XXI з'їзду ВЛКСМ ще раз збиратися, щось вирішувати нерационально. Але ж тут розглядатимуться свої «вузькі» питання. Варто пам'ятати, що саме з партії ми повинні виховувати майбутніх комсомольців. Багато, щоб на збір прибули і секретарі вчительських спілчанських організацій, це покращить спільну діяльність.

І. СВИЧАРЬОВА — секретар — зав. відділом учнівської молоді Долинського райкому комсомолу:

— Багато не лише старшокласників, а й комсомольців знаходяться на роздоріжжі: свої проблеми знають, а вирішити не можуть. Тож бажано, щоб на зльоті думки висловлювали в більшості учні, а не дорослі. Про обласний збір: саме на ньому обрати представника чи представників на Всесоюзний.

С. ВОЛОЩУК — секретар — зав. відділом учнівської молоді Гайворонського райкому комсомолу:

— Вважаю, що політична діяльність школярів проявляється у проведенні політінформацій, обговоренні політичних подій, у наявності своїх політичних поглядів, їх відстоюванні.

СЛОВО — УЧНЯМ

А тепер пропонуємо анкети старшокласників Кіровоградської СШ № 20. Можливо, їхні відповіді більш цікаві!

Запитання:
1. Чим відрізняється комсомолец від некомсомольця!

Відповіді подаємо згруповані:

— Практично це не має значення. Тільки й того, що в комсомольці — комсомольський квиток; всі ми спільні в перебудові; навіщо різниця? Кожен повинен працювати на соціалізм, відрізняється: тим, що комсомолец представляє організацію, у якій свої права, вимоги; комсомолец повинен бути більш відповідальним; повинен бути значок; некомсомолец не відчуває за собою обов'язків; повинен комсомолец відрізнятися активністю і справедливістю; комсомолец повинен мати лише свої організації; нічим не відрізняються, крім внесків; комсомолец повинні бути прикладом; комсомолец повинні бути ініціативнішими; повинні відрізнятися, бо комсомолец — передова частина молоді; у простоті молоді дещо інші погляди від комсомольців; якщо вони не будуть відрізнятися, то навіщо нам комсомол? повинні, бо комсомолец повинні вести за собою всю молоді; комсомолец перші прагнуть змін; повинні відрізнятися, але комсомолец не варто себе ставити «вище», зазнаватися; комсомолец відрізняються, бо мають більш права.

2. Чи потрібний добровільний вихід з комсомолу, чому!

— ТАК, бо коли хтось хоче вийти з Спілки, а йому заважають, буде шкода; треба очистити ряди ВЛКСМ; в комсомолі не потрібні пасивні; якщо не туди потрапив, хай виходить; якщо в людини змінилися погляди, розчарувався в Спілці; можна, бо в протилежному випадку комсомол втрапить єдність, хай у комсомолі залишаться кращі.

Ні! поступив — прагни бути в комсомолі; не знаю, взагалі-то, не варто цього доводити; можна, але за серйозної причини; ні: тому, що при поступанні треба ж думати!

3. Як може проявитися політична діяльність учнів-комсомольців!

— Не знаю, бо справжніх комсомольців дуже мало; не знаю: я не комсомолец, тому важко відповісти на це запитання; листування з ровесниками з-за кордону; читати газе-

ти; думаю, на рівні школи треба об'єднати учнівські і вчительські комсомольські організації; ніяк, або виступати на класному зборі, може проявитися в проведенні мітингів, випуском газет; ніяк, вона не проявляється; в дискусіях, диспутях.

Приблизно половина анкетованих не відповіла на дане запитання.

4. Як покращити систему підготовки до вступу в комсомол!

— Варто проводити анкетування і вести кандидатський стан; не варто заслуговувати на засіданні комітету комсомолу, а приймати молоді, враховуючи особисті якості; покращити дану систему практично неможливо: тому, що є боязнь «завалити» однокурсника; приймати повинен колектив; в наш час вступають до ВЛКСМ, щоб лише там рахуватися, і мати доунимент, а підготовка до вступу повинна читатися в школі, як окремий предмет; заздалегідь треба молоді, навіть старших піонерів, залучати до комсомольської роботи; вступаючи повинні лише ті, хто бажав; треба встановити однорічний кандидатський стан; повинні цим займатися спеціальні групи на зразок інформаційних центрів; варто проводити з поступаючими співбесіди; треба приймати свідливу молоді, а не за принципом: «відмінник — комсомолец»; ніяк; приймати треба не за знання Статуту, а за діяльність і погляди; не знаю; не можу сказати, бо я в Спілці не вступив і не збираюся; задовольняє нинішня система, але б поменше в ній формалізму; запитаннями і висловлювали вступаючих; прийом проводити якнайсуворіше, адже багато хто йде в комсомол, щоб потім вступити в інститут.

5. Варто чи ні створити ще одну (альтернативну) молодіжну організацію!

— Звичайно; безперечно; обов'язково; треба хоча б для того, щоб комсомол з подібною організацією суперничав; не знаю (одна відповідь); всі решта анкетованих відповіли однозначно — «так».

Можливо, наші читачі, а особливо учні-старшокласники, забажають висловити свою думку? Чекаємо листів.

ПРО УЧНІВСЬКУ МОЛОДЬ

СУСПІЛЬСТВО І УЧНІВСЬКА МОЛОДЬ

Події, які відбуваються в країні, поки що не змінили ставлення суспільства до школи, до освіти. Відсутність у країні реальної залежності якості життя людини від її освіченості і професіональності гальмують перебудову як у школі, так і суспільстві в цілому.

Не відбулося суттєвих змін у становленні юних громадян. Соціальний захист учнів неефективний, у багатьох випадках вони знаходяться поза нормами і правилами закону, в полоні волюнтаризму управлінських органів.

УЧНІВСЬКА МОЛОДЬ І ШКОЛА

Школа залишається бюрократичним закладом, в якому володарює авторитарність, одноманітність і односторонність. Школа й сьогодні продовжує виховувати молоді людини без необхідної моралі, демократичної і політичної культури. Школа виявилася зовсім не готовою до змін, до цих пір залишається політично відсталого, матеріально бідною. Наслідком такого становища є масове духовне відчуження учнів від школи, соціальна апатія значної частини вчителів. Вчителі і сьогодні залишаються в умовах обмеженої самостійності і свободи творчості. Таке становище блокує оновлення і свободи учнівської молоді і комсомолу.

У ставленні до шкіл, учнівської молоді виявився живим залишковий принцип і з боку комсомолу. Завжди оправдовується принцип пріоритету уваги комсомолу до молоді, яка працює. Не один із найголовніших прапорчиків у діяльності ВЛКСМ. Звідси — і неввіра в силу зростаю-

чої особистості в шкільні роки, неприйняття розумних, конструктивних пропозицій і суспільно значимих ініціатив учнівських організацій і органів їх самоуправління.

Втрата комсомолом політичного впливу на учнів супроводжується різким зниженням чисельності школярів в його рядах, падінням авторитету Спілки серед всієї вікової групи молоді, кризою довіри до комсомолу і іншим суспільним і державним інститутам. А без виключення юні в процес перебудови суспільства не може розраховувати на її успіх.

ПРО РОБОТУ КОМСОМОЛУ СЕРЕД УЧНІВСЬКОЇ МОЛОДІ

Збір вважає необхідним розробку й прийняття законодавчих актів на захист прав і свобод дітей та підлітків, створення ефективного механізму їх правової і соціальної захищеності.

Збір підтримує школу, яка оновлюється, проймає духом демократизму і гуманізму, здатну розвинути у своїх громадян потребу у знаннях і суспільно корисному праці, утвердити загальнолюдські цінності; виступає проти еднаністських навчальних програм. Схвалює діяльність експериментальних майданчиків у Бережнівській середній школі Кіровоградського району, Дмитрівській середній школі Знаменського району, вважає необхідним підтримувати подібну роботу.

Збір пов'язує оновлення комсомолу із новим ставленням до учнів-комсомольців і визначає роботу з ними як важливу справу Спілки. Оновлення спирається на фан-

тичне визнання їх позитивної ролі не лише в майбутньому, а й сьогодні. Також передбачає створення сприятливих умов для реалізації прав і потенціальних можливостей кожного учня, для його вільного і всебічного розвитку, для активної участі в здійсненні перебудови всіх галузей суспільного життя.

Збір надає особливого значення створенню в середовищі учнівської молоді атмосфери взаєморозуміння, і доброзичливості, яка б дозволяла уникнути конфліктів з національними, соціальними, політичними і іншими питаннями. Збір підтримує створення Спілки учнівської молоді в складі ВЛКСМ. Також вважає необхідним добиватися режиму найсприятливішої трудової діяльності старшокласників у вільний від навчання час на шкільних заводах, агрооб'єднаннях, учнівських кооперативах та інших підприємствах і організаціях. Розширювати міжнаціональні стосунки шкільної молоді.

Важливо розвивати співробітництво молодих робітників, студентів, спеціалістів з учнями шкіл і СПТУ, спонсорство комсомольсько-молодіжних підприємств, соціальних значимих проєктів шкільної молоді.

Ефективність роботи з учнівською молоддю визначається життєздатністю учнівської комсомольської організації, її авторитетом в колективі навчального закладу. Головна умова виходу комсомольських організацій учнів з кризи — повернення до особистості, її вільного і всебічного розвитку, морального становлення. Збір рішуче засуджує факти зниження дисципліни, що почастилися, байдуже ставлення до знань, кориснолюбні настрої, які ще є серед учнів.

Пісні
потрібен
меценат!

У квітні цього року відбудеться перший міський учнівський фестиваль україномовної пісні «Степове джерело». Проводиться він з ініціативи обласного Товариства української мови ім. Т. Г. Шевченка, Кіровоградської асоціації вчителів української мови і літератури і методичного об'єднання вчителів музики і співів. Мета фестивалю — розкрити красу безсмертної скарбниці народної культури, її пісенних багатств, що сприятиме вихованню

патріотизму, національної гордості, формуванню естетичного смаку школярів. Програма фестивалю передбачає виступи хорів, які виконують народні пісні і їх обробки відомими українськими композиторами; виступи ансамблів з творами місцевих композиторів та популярних українських естрадних пісень. На фестивалі прозвучать віночок сольних коліскових. Очікуються також виступи виконавців авторської пісні та народних ансамблів.

Організатори фестивалю шукають спонсорів, які допомогли б у його проведенні, а також у придбанні подарунків переможцям. Школярі будуть вдячні кожному, хто виявить «...душі прекрасні поривання».

Г. КЛОЧЕК — голова обласного Товариства української мови ім. Т. Г. Шевченка, **В. КАЮКОВ** — голова міської асоціації вчителів української мови та літератури, **Т. ДУБІНА** — голова міського об'єднання вчителів музики та співів.

ДОРОГІ СПІВВІТЧИЗНИКИ!

У нас одна доля, одна земля, спільне майбутнє. І яким воно буде — залежить від нас усіх.

4 березня вам вирішувати майбутнє нашої республіки й області.

Молодих кандидатів у народні депутати в нашій області небагато. Так, серед 61 кандидата у народні депутати Української РСР тільки 5 — від молоді, до обласної Ради — 35 із 358 кандидатів.

Молоді кандидати в народні депутати в цілому схвалюють програму форми ЦК КПРС до ХХІІІ партії. Вважаємо, що такою основою для консолідації тих, хто виступає з позицій гуманізму,

Кандидат у народні депутати обласної Ради народних депутатів по Долинському виборчому округу № 22 Микола ЧИРКУН.

Народився в 1965 році у Полтавській області. Українець. Член ВЛКСМ. У 1984 році закінчив Комсомольський гірничо-металургійний технікум Полтавської області. Після закінчення служби в армії в 1986 році почав працювати слюсарем на будівництві Криворізького гірничо-збагачувального комбінату окислених руд. Зараз — водій автоцисти КГЗКОРУ.

Вам, товариші, необхідно зробити такий вибір, від якого залежатиме доля всієї Кіровоградщини — наших міст і сіл. Нині чітко і недвозначно поставлено питання: або ми збережемо владу адміністративно-командної системи, котра знищує особистість, будемо принижуватись і страждати від недотримання елементарних прав для нормального життя, залишимося заложниками знахаб-

нелих злочинців, будемо й надалі безпомічно діяти, як помирають рідні нам люди від руйнуючого впливу бездушного господарювання, або, передавши всю повноту влади в руки народних обранців, здатних на рішучі дії, побудуємо здорове суспільство, в якому головною цінністю буде людина. Якщо мене оберуть народним депутатом, я зроблю все можливе для вирі-

шили б представники всіх груп населення.

2. Організаційно, матеріально-технічно і фінансово зміцнити всі служби органів внутрішніх справ і підвищити їх відповідальність перед народом.

В СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІЙ ГАЛУЗІ

1. Для залучення трудящих у володіння власністю необхідна передача під-

ти, взяті із необґрунтованого підвищення зарплати партійним і радянським функціонерам.

4. Добиватись включення в план соціально-економічного розвитку молодіжного розділу.

5. Боротись за дальший розвиток підприємств і господарських способів будівництва житла, індивідуального будівництва при технічному переозброєнні бази будівництва.

В ГАЛУЗІ ЗДІЙСНЕННЯ ПОЛІТИЧНОЇ РЕФОРМИ

Передати всю повноту влади народу.

У зв'язку з цим необхідно:

1. Добитись, щоб всі питання, які стосуються певної території, вирішувались тільки місцевими органами.

2. Створити однакові умови для всіх політичних і громадських організацій, котрі діють в рамках Конституції УРСР і СРСР.

3. Розглянути доцільність існування в Долинській області Рад народних депутатів — районної і міської, і якщо неможливо скоротити одну із них, то зробити все можливе, щоб дублювання було виключене.

4. Організувати відкриття трибуни для дискусій з політичних, економічних і соціальних питань.

В ГАЛУЗІ ЕКОЛОГІЇ І ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Всі політичні й економічні перетворення безглузді,

якщо не попередити екологічну катастрофу, котра неминує наближається.

Тому необхідно:

1. Надати право місцевим Радам народних депутатів закривати або тимчасово зупиняти роботу підприємств, котрі викидають в атмосферу шкідливі речовини, якщо їхня концентрація перевищує гранично допустимі норми. Санітарно-епідеміологічна станція, яка контролюватиме рівень шкідливих викидів, повинна бути укомплектована необхідним обладнанням ще до пуску гірничо-збагачувального комбінату.

2. Встановити дійовий контроль за зберіганням і ввезенням на Україну і, зокрема, в Кіровоградську область, небезпечних для навколишнього середовища і здоров'я людей речовин, а також захоронення промислових відходів.

3. Протидіяти руйнуванню і отруєнню ядохімікатами українських чорноземів, створити незалежний екологічний контроль, котрий гарантував би чистоту наших продуктів харчування.

4. Інформацію про екологічну обстановку і стан здоров'я населення області зробити доступною для всіх бажаючих, підтримувати громадські організації, котрі займаються питаннями охорони здоров'я навколишнього середовища. Нині стан охорони здоров'я в області катастрофічно не відповідає елементарним

санітарно-гігієнічним нормам, а в деяких випадках призводить до поширення небезпечних захворювань. Для докорінної зміни такого становища необхідно зміцнення матеріально-технічної бази системи охорони здоров'я, збільшення асигнувань для придбання медичного устаткування, лікарських препаратів, одягових шприців і т. д.

В ГАЛУЗІ КУЛЬТУРИ І СВОБОДИ СОВОСІ

Справедливість, однаковість можливостей для одержання освіти, професійної підготовки, виховання для всіх груп населення. Однакові можливості не означають однаковості, а є основою розвитку індивідуальних здібностей кожної людини.

Я виступаю за:

1. Відродження і правний розвиток національних культур народів України, шанобливе ставлення до національних традицій, свідомість всіх націй і народностей, котрі живуть на території області.

2. Ліквідацію старого підходу до розвитку культури і освіти, в усунення існуючого монолітного підходу до фінансування за загальнодержавним принципом.

3. Забезпечення істинної свободи віросповідання, даних релігійним організаціям можливості функціонувати у відповідності з правовими нормами.

Кандидат у народні депутати обласної Ради народних депутатів по Піщанобродському виборчому округу № 18 Добровеличківського району Валентина КИСТРУЛЬ-ЦИГАНЕНКО.

Народилася в 1963 році в селі Піщаному Броді Добровеличківського району.

ну в сім'ї службовця. Член КПРС.

Після закінчення Піщанобродської середньої школи прийшла працювати в колгосп «Перше травня» інструктором по спорту. З 1982 по 1987 рік її обирали секретарем первинної комсомольської організації. За рекомендацією себе дисциплінованим, вдумливим, ініціативним працівником.

За роки своєї роботи в комсомолі Валентину обирали членом бюро райкому ЛКСМУ. Неоднора-

зово нагороджена грамотами обкому ЛКСМУ і райкомом. Має сім'ю. Ростить дочку. У 1988 році закінчила (без відриву від виробництва) економічний факультет Уманського сільськогосподарського інституту. Три місяці тому Валентину обрано секретарем партійної організації колгоспу «Перемога». Живе вона нині в селі Піщаний Брод.

Однією з прикмет нашого сьогодення є альтернативні вибори. Як добре, що у наших виборців дійс-

но з'явився вибір. Ось і по нашому виборчому округу висунуто три кандидати в депутати до обласної Ради.

Висунення мене кандидатом в депутати сприймаю як вияв високої довіри молоді нашого району. А тому в своїй роботі, якщо мене оберуть депутатом до обласної Ради, я перш за все дбати про вирішення проблем молоді — забезпечення її роботою, новою технікою, надання молодим житла, забезпечення відповідними умовами праці.

Вважаю, що «вся влада Радам!» — повинно бути не лозунгом, а дійсністю. Я проти командно-адміністративної політики, втручання

вищестоящих організацій у справи району, села. Підтримую політику надання господарствам самостійності, перехід на повний господарський, самофінансування і самоокупність у межах району області. Що ж необхідно здійснити найближчим часом?

Поліпшити умови праці й побуту тваринників. Домогтись впровадження комплексної механізації на роздачі кормів, при доїнні. Домогтись, щоб на всіх виробничих підрозділах, які розташовані на території виборчого округу, працювали ленінські кімнати, ідеальні.

Постійно допомагати Піщанобродській дільничній

лікарні та фельдшерським пунктам у виконанні грами «Здоров'я». При сприяттні фонду «Миродія» надати практичну допомогу дітям Піщанобродської школи-інтернату, являти турботу про дітей, престарілих, міщанів, воїнів-інтернаціоналістів.

Добитись, щоб у селі були дороги з твердим покриттям, надійно електропостачання. Піклуватись про звільнення жінок від роботи в нічний час.

Добитись чіткої роботи закладів культури, національного поліпшення звільня молоді.

Кандидат у народні депутати Кіровоградської обласної Ради народних депутатів по Йосипівському виборчому округу № 6 Володимир СТОЯН.

Народився в 1962 році в селі Котовському. Після закінчення восьми класів у 1977 році вступив у Херсон-

ське морехідне училище, яке закінчив у 1981 році. З 1981 по 1986 — п'ять років плавання по морях-океанах, а в 1986 році знайшов свій берег — повернувся в рідне село, пішов працювати в колгосп «Перемога», вступив до Української сільськогосподарської академії. Ось уже три роки працює агрономом.

Володимира Стояна ми ледве відшукали на тракторній бригаді.

страшне поняття, так вже хочеться, щоб ми кров'ю не робили оте «треба», щоб спокійно, планомірно вирішувалися в нас усі питання, — так почав свою розповідь кандидат у депутати.

А ще Володимир познайомив зі своєю програмою. Нічого в ній такого, щоб «аж, аж...» «Земні проблеми, але якщо їх не вирішуватимемо, — говорив, — виродимо села».

У передвиборній програмі є такий пункт: підживити працю (а не хімією!) перші паростки перебудови. Щоб кожен селянин від-

чував себе господарем на своїй землі, щоб не схиляв голову перед містом.

Володимир повідав, що основний політичний напрям його програми — це відновлення, відродження малих сіл. Таких, як Стефанівка і Вовча Балка, Владиславка... Хіба всі й перелічити. Надто багато їх у області. Ще більше проблем із тим, щоб кожне село мало свої сільські Ради. Отоді й відстоювати свої права буде легше.

«Де ж взяти гроші на їхнє утримання?» — виникає природне запитання. Відповідь у молодого кандидата готова: потихеньку визнає партія помилковість і завчасність своїх рішень, хай би визнала помилков-

ним останнє підвищення зарплати партпрацівникам. Цим самим авторитет КПРС піднявся б, плюс — яка користь селам!

Не минуло в своїй програмі В. Стоян і питання, чому молодь залишає села. Для того, щоб цей відтік зупинити, пропонує дбати про умови праці і про полегшення роботи жінок, про розвиток побутових послуг в селі. І починає, каже на зустрічах з виборцями Володимир, треба з доріг. З отих, які розбиті, занедбані, яких взагалі ще нема і по яких треба возити в село перебудову.

Окремим розділом виділена турбота про інвалідів, про пенсіонерів. Це — не загравання, а крик душі:

свій вік люди, які залишають землі всі роки життя, шені перебивається на зерні гроші. В цей час різні керівні люди виступають ніде не вичислені пільгами. Чому б не пустити, оті пільги, на справді доцільним рішенням?

Що ж, як бачимо, ми у Володимира Стояна справді землі, життя, давши свій голос за такого кандидата, вибрати гідного представника обласній Раді народних депутатів.

Ю. ЯКОБИЧ

спецкор «Миродія»

Вільшанський район

демократії, для оновлення нашого суспільства.

Ми, молоді кандидати в народні депутати, усвідомлюємо всю складність проблем, які потрібно буде вирішувати в органах народовладдя.

Нинішні вибори дадуть нам можли-

вість прискорити процеси перебудови в нашій області. І ми для цього готові докласти свої сили.

Ми будемо боротися за суверенну соціалістичну правову державу, ефективну економіку, соціальні, політичні

гарантії вільного розвитку кожної людини.

Ваш голос за молодого кандидата — це голос за майбутнє, за оновлення.

Голосуйте за молодих!

Молоді кандидати в народні депутати Української РСР, обласної Ради С. ПОЛЯКОВ, Г. ШАЛАПКО, І. ЧЕТВЕРТАК, В. ГРОМО-ВІЙ, О. ГУСЕВ, В. ІЛЛЮЩЕН-КОВ, В. МОРОЗ, С. СНОПКОВ, В. ТЮПА, М. ЦУКАНОВ.

Кандидат у народні депутати обласної Ради народних депутатів по Кіровоградському виборчому округу № 106 Олесь САЛОВСЬКА.

Народилася 1971 року в місті Житомирі. Українка. Член ВЛКСМ з 1986 року. Навчалася в Кіровоградському інституті сільсько-господарського машинобудування. Депутатом Рад народних депутатів не обиралася.

1. Передвиборний пе-

ріод який однозначно оцінити важко. Кандидати пропонують різні платформи. В багатьох відображено проблеми виборців та шляхи їх вирішення. Здається, ніхто не повинен залишатися байдужим. Однак, невиконані обіцянки попередніх депутатів підірвали довіру виборців. Тому передвиборний період, на мою думку, пройшов недостатньо активно.

у простого трудівника вибору немає. Доводиться брати те, що дають (здебільшого недоброякісне). Так нас привчають, не думаючи, задовольнитися малим, тоді як треба громадою докорінно міняти методи керівництва, передати владу народу, Радам.

3. Згідно Конституції, наша республіка — суверенна радянська соціалістична держава. Це

щоб цей закон мав реальну силу. Мова Великого Кобзаря на рідній Україні повинна звучати на повен голос, щоб народ відроджував та розвивав свою самобутність, культуру й традиції.

5. Утворення неформальних об'єднань показало реальну розстановку сил у суспільстві. Вони відображають сподівання народу і тому мають право приймати активну участь в управлінні на місцях. «Неформали» в мене ніколи не асоціювалися з «екстремістами». Щодо авторитету комсомолу, то його може дати лише активна участь у перебудові.

6. Щоб зникли незаслужені привілеї, необхідно остаточно ліквідувати монополію на владу. Тільки виборність і підзвітність органів управління народу, його контроль дозволять уникнути створення

всіляких ЛСУ, відомчих готелів, обкомівських будинків і т. д. Все те, що було так безсовісно присвоєно, треба повернути його законному господарю — народові.

7. Активна життєва позиція — єдина можливість для молодих нарешті прокинутися від «летаргічного сну» застою. Суспільні відносини, що склалися в останні десятиліття, майже повністю усунули молоді від громадсько-політичної діяльності. Це й породило скептицизм, нігілізм.

8. Охорона здоров'я без турботи про екологію — марна праця. Тому, вважаю, треба негайно прийняти Закон про охорону природи України і на його основі вести рішучу боротьбу з тими, хто завдає шкоди навколишньому середовищу.

9. Звичайно, ст. 6 Конституції узаконила моно-

полію влади партійного апарату. Її відміна назріла давно, тому, що авторитет завойовується, а не узаконюється.

10. Закон про молоді, який так і не був прийнятий, чітко відображає становище молоді у суспільстві. Найгостріші проблеми дітей, підлітків і молодих сімей можемо вирішити тільки ми самі.

11. Культурний рівень нашої молоді — пряме віддзеркалення глибокої кризи в суспільстві. Гой мільярд карбованців, що виділено на культурний розвиток — дуже мало. Пора сказати відверто: культура в небезпеці!

12. На цих виборах (думаю вони будуть демократичними) мої шанси не такі й великі, бо маю досвідчених суперників. Проте, сподіваюсь знайти підтримку не лише серед молодих.

Кандидат у народні депутати обласної Ради народних депутатів по Кіровоградському виборчому округу № 97 Юрій ЯНКО.

Народилася 1964 року в м. Кіровограді. Українець. Член ВЛКСМ. У 1988 році закінчив Московський інститут управління імені Серго Орджонікідзе. За призначенням приїхав працювати у трест «Кіровоградбуд», де спочатку був майстром, а потім начальником планового відділу. З 1988 року — інженер у бюро зовнішніх зв'язків ВО «Друкомаш». У

1989 році перейшов працювати в головне планово-економічне управління облвиконкому, нині є провідним спеціалістом цього відділу.

1. Передвиборний період розцінюю як кризовий по всіх напрямках життя нашого суспільства. Звичайно, це стосується і нашої області.

2. Сподіваюсь на зваженість, а не на емоції виборців. У своїй програ-

твердження необхідно наповнити реальним змістом. Я за новий Союзний договір і економічну незалежність України.

4. Закон про мови в УРСР — це ще один крок на шляху демократизації життя в республіці. Разом давайте робити все,

вільні. Сьогодні багато хто висловлює думку, що комсомол нам не потрібен. Я з цим не згоден. Вважаю, що існування організації молоді, побудованої на принципах високої загальнолюдської моралі, об'єктивно необхідно. Темпи перебудови у комсомолі потрібно різко прискорити.

6. Справа в тому, що сьогодні інколи важко відізнати привілей від непривілею. Виникли непорозуміння в цьому питанні потрібно ліквідувати шляхом забезпечення справедливої оплати праці у вигляді тільки заробітної плати і більше ніяким іншим способом. Причому — у найкоротші строки.

7. Забезпечити ліквідацію дискримінації молоді при працевлаштуванні, тобто дати можливість молодій людині нормально працювати й заробляти на хліб собі і своїй сім'ї, не сподіваючись на допомогу старшого поко-

ління. Тільки в цьому випадку прокинуться і творчі сили, і бажання вирішувати життєві проблеми самостійно, а скептицизм й всього такого іншого буде значно менше.

8. Вважаю, що потрібно збільшити кошти на утримання одного хворого в лікарні, прийнятні вдвічі, і перш за все, провести дійсно капітальний ремонт всіх існуючих медичних установ. Передати наповнені відомчі лікарні місцевим Радам разом з відповідними коштами на їх утримання. Вирішення екологічних проблем потребує копійки праці. Місцеві Ради вже мають можливість (просто) їх вирішувати. Тому я оптимістично дивлюсь на неминучість поліпшення справ у системі охорони здоров'я та екології.

9. Вважаю, що конституційна стаття про керівну роль партії в нашому суспільстві ніяк не узгоджується з партійною те-

зою про необхідність передачі влади Радам народних депутатів.

10. Правильніше буде сказати про соціальну захищеність дітей і молоді в нинішньому суспільстві. Конструктивним шляхом вирішення цього питання вважаю утворення регіональних кредитних фондів для фінансування молодіжних програм, надання кредитів молодим сім'ям та всім потребуючим молодим людям.

11. Вважаю, що такі докори мають підстави, але реальний рівень культури всі ми побачимо на виборах до Рад 4 березня.

12. Докладати усіх зусиль, щоб вибори були демократичними і не перетворились у черговий фарс. Про власні шанси судити важко. Сподіваюсь на успіх. Від виборців чекаю підтримки, на їх же й опиратимусь в разі обрання мене депутатом. Розраховую на взаємозв'язок.

Кандидат у народні депутати обласної Ради народних депутатів по Гайворонському виборчому округу № 8 Сергій ЧИСТЯКОВ.

ОСНОВНІ НАПРЯМИ ПЕРЕДВИБОРНОЇ ПЛАТФОРМИ:

— докласти всіх зусиль, щоб перевести район, а в подальшому і область на госпрозрахунок;
— чіткий розподіл функцій партійних, радянських, державних, профспілкових, і господарських органів, передача всієї

повноти влади Радам народних депутатів без прямого втручання парт-апарату;

— ліквідація диктату міністерств і відомств;
— активізація роботи товариства «Милосердя», залучення до роботи в ньому молоді;
— зміцнення дисципліни, організованості, вико-

ріння бюрократизму і зловживань службовим становищем, посилення боротьби зі злочинністю і алкоголізмом, особливо серед підлітків;

— співробітничати зі всіма неформальними об'єднаннями в питаннях розвитку справжнього народовладдя;
— вивчення питання

створення МЖК на підприємствах, а при такій можливості добиватися його будівництва;

— проводити до завершення екологічної операції «Південний Буг» і вирішити питання про закупівлю земснарядів;

— покращення технічного обладнання сінтез-станцій, її взаємодія з комітетом охорони природи, гласність в цій роботі;

— забезпечити продуктами харчування спочатку тих, хто їх виробляє, а пізніше вже відраховувати в республіканський бюджет;

— ефективний, професійний і громадський контроль за реалізацією в торгівлі продуктів харчування відповідно до строків їх реалізації і зберігання;

— враховувати всі пропозиції і зауваження громадськості.

Кандидат у народні депутати обласної Ради народних депутатів по Новомиргородському виборчому округу № 47 Григорій ШЕВЕЛА.

Народився 9 липня 1964 року в м. Новомиргороді. Українець. Член ВЛКСМ з 1978 року. У 1982 році був призваний до лав Радянської Армії. Служив у Афганістані. Нагороджений

медаллю «За відвагу». З 1984 по 1986 роки навчався у Кіровоградському сільськогосподарському у технікумі по підготовці керівних кадрів колгоспів і радгоспів. Працював

агрономом у колгоспі імені Чкалова Новомиргородського району. З 1988 року — член орендного колективу «Світанок» цього ж господарства.

Депутатом Рад народних депутатів не обирався.

За що я буду виступати!

1. За вирішення Продо-вольчої програми.

2. За корінні зміни соці-культпобуту на селі.

3. Відстоюватиму проб-леми молоді.

4. Виступатиму за де-мократію і гласність.

5. За повновладдя Рад.

6. За нові форми госпо-дарювання (оренду).

7. Проводитиму роботу по прискоренню модер-нізації тих підприємств, продукція або діяльність яких шкодить здоров'ю людей і негативно позна-чається на екології ра-йону.

З ПЛЕЧЕЙ СНІГОВОЇ БАБИ

можна було минулої неділі спостерігати події на стадіоні Кіровоградського авіаремонтного заводу. Власні санкціонували проведення мітингу «Оновлення партії — оновлення суспільства» на самій околиці Кіровограда.

Тут ще зберігся чистий, рідкісний цієї зими сніг

ліба, приміняй закони», «Пресі — незалежність», «Працівникам обкому — да, жовтоблакитникам — ні», «Редактор Кердіваренко — слуга партпарату»; «Обновлення» — за правовое общество, а біля самого підвищення для виступів — «Не надо нас думать».

якого знали не всі присутні.

Представник «Друкмашу» В. М. Харахонда сказав, що комуністи їхнього підприємства підтримали звернення і пропонують ліквідувати в Кіровограді райкоми партії, функції міському передати обкому партії, «Кіровоград-

В. М. Мартинюк навіть декілька цифри: «На ремонт будинку першого секретаря обкому витрачено 65 тис. крб. при оголошенні вартості споруди 20 тис. крб.». Він сказав також, що деякі партійні секретарі поміняли свої хороші квартири на значно просторіші в «білих домах»

можна завершив свою промову гучним трикратним «За перестройку!».

М. К. Гупало з «Червоної зірки» висловив недовіру не тільки райкомам, а й райрадам, запропонувавши віддати молоді два верхні поверхи Будинку політосвіти, виклипати в Кіровоград експертів МАГАТЕ (Міжнародного агентства по атомній енергії) для визначення точного рівня радіації. «Комуністи рудоправління не довіряють Саміліну і Мармазову (перший та другий секретарі обкому партії — АБТ), «Кіровоградській правді» — в ній жодної альтернативної думки, — сказав В. М. Бондаренко з шахти «Північна». Він обурювався відсутністю в магазинах дешевої м'ясокомбінатської ковбаси, яка раніше була, колготок (хоч маємо свою фабрику), кооператорами-шахтичниками. В. М. Репало запропонував вибрати нове бюро обкому на альтернативній основі, створити комісію по перевірці житлових умов нижніх його керівників, а також організувати в первинних партійні клуби. Голова Кіровського (м. Кіровоград) райвиконкому В. Г. Мухін підкреслив, що критика у зверненні групи комуністів — правильна і висловився за відставку секретаря обкому Компартії України С. М. Шапкіної.

Журналіст В. В. Бондар піддав критиці «Кіровоградську правду» за зашифтовані авторитетів, за дискредитацію на своїх сторінках прогресивних кандидатів у депутати і агітацію за реакційних. Директор Кіровоградської ЦШ № 22 В. Ф. Набоков застеріг кандидатів у депутати від роздачі не здійснених обіцянок, закликав комуністів об'єднатися на платформі ЦК КПРС і додав, що обком партії не володіє обстановкою. «Допоки є райкоми, міськкоми, обкоми — влади Радам не буде, — сказав робітник М. В. Горшук. — Треба говорити про відмову від керівної ролі КПРС».

Усього на мітингу виступило більше 20 чоловік. Було запропоновано два варіанти резолюцій. Першу зачитав другий

секретар міському партії В. В. Мальцев. У тексті містилася підтримка проекту платформи ЦК КПРС до XXVIII з'їзду, зазначалося, що засоби масової інформації дискредитують партпрацівників. Критика в зверненні визнавалася в цілому справедливою, але вимога про відставку бюро обкому — несвоечасною. Враховуючи думку більшості парторганізацій, це питання пропонувалося винести на позачерговий пленум обкому...

Другий проект резолюції прочитав В. Є. Панченко. В ньому, зокрема, пропонувалося: відставка нинішнього бюро обкому та редактора «Кіровоградської правди» О. Ф. Кердіваренка; хід пленуму обкому транслювати по радіо й телебаченню; «Кіровоградській правді» надати статус органу обласної парторганізації, в ній опублікувати згадані звернення, лист і резолюцію мітингу...

Мітинг прийняв другий варіант резолюції. Після його закінчення частина учасників рвалася до мікрофона. Очевидно, відчували, що «найдий волен писати і говорити все, що єм угоді, без малейшого огранічення». Ці слова В. І. Леніна носив на нагрудній табличці бородачій дідечко, котрий пропонував ще й книжечку для перевірки точності цитат. Організатори мітингу через мегафон умовляли всіх розійтися, обіцяючи, що подібні зібрання будуть ще, а міліціонер (також у гучномовець) просив пройти на зупинку, де «вас чекає транспорт».

Тролейбуси і автобуси справді забрали всіх без штурхання. І їхали не тільки «до швейної фабрики», а куди слід за маршрутом. За вікном пропливали потіснені не так давно задля розширення траси сосни, підталі вже сніговики і забутий кимось транспарант «Руки прочь от Горбачева...».

Н. ДАНИЛЕНКО.
Фото В. ГРИБА.

(у центрі міста його хуторко з'їли газу і кіптява), тож деякі спритники ліпили собі з нього (для кращого огляду) постаменти посеред арени — тут скупчилися мітингуєчі, яких не влаштувало місце на далекий трибуні проти сонця.

Чоловіки (їх більшість), жінки, діти. Міліція без палиць і щитів. Люди у ватних бушлатах — хворі з сусідніх четвертої лікарні та госпіталю. Прапори — червоно-голубі та синьо-жовті. Лозунги російською, українською мовами та суржиком: «Люди, не підемо на поводу мафії», «Свобода — это не анархия», «Политическая слепота — опасна», «Геть демгогіа», «Же-

«Не треба нас дурити!» — кричали в тролейбусі № 2 (інвентарний номер 139), що мав доїхати до стадіону АРЗ. Але водій заявив, що їде лише до швейної фабрики. У нього, мовляв, поломка. Напакований по стелю тролейбус біля швейної не залишила жодна людина: «Вези в кінець». Хлопець подумав і повів, але через цю замину я на мітинг трохи спізнилася і тому не чула виступу першого секретаря обкому партії М. Г. Саміліна, а потрапила на момент, коли письменник В. Є. Панченко читав текст звернення групи членів КПРС до комуністів області. Суть полягала у висловленні недовіри нинішньому складу бюро обкому та редактору «Кіровоградської правди».

Подальші виступи так чи інакше стосувалися цього звернення і листа обкому партії про обстановку в області, зміст

ську правду» вважати органом не обкому, а обласної парторганізації. В. Ф. Гузовський (авіагін) зауважив, що Комуністична партія перетворилася в бюрократичну, а кіровоградські партпрацівники поховалися кандидатами на вибори по глухих селах. А. А. Мартинюк, шліфувальник «Гідросили», оцінив обстановку так: «У країні йде кампанія по дискредитації партії» і повідомив, що на відкритих партзборах заводу було вирішено звернення групи комуністів не підтримувати, а лист обкому вважати поверховим. Голова клубу виборців «Оновлення»

(приміром, сім'я з 3-х чоловіків має 52 кв. м), в той час, як програма «Житло-2000» в області провалена. Оратор обурився, що мітинг не дозволили провести на площі імені Кірова.

Невдоволення місцем проведення звучало і в інших виступах, декларувалися в плакатах, однак, думаю, що площа Кірова не вмістила б усіх людей, котрі зібралися. А от стадіон «Зірка» — підходяще місце.

«Товариші, ми слухаємо екстремістів, котрі тільки критикують КПРС доведє перебудову до кінця! Я висловлюю довіру бюро обкому!». Ветеран праці А. Т. Носик, незважаючи на свист і крики, пере-

Мені видається, що нині питання ставиться так: люди втомилася чекати й сподіватися, що непослідовні та нерішучі дії зможуть вирішити проблеми, які все поглиблюються, тисячі і тисячі людей, у тому числі і молоді. Останні зустрічі з комсомольським активом міста, області, передвиборні програми кандидатів у народні депутати від молоді дають можливість узагальнити наші прагнення.

Хочемо, щоб комуністи дійсно були прикладом скромності, чесності, простоти, щоб слова не розходились з ділом, щоб влада на ділі була передана Радам.

Час роздумів і вагень пройшов. Схильність до догматизму загострила обстановку до краю. Пора діяти обдуманно і врівноважено.

Вважаємо, що звернення групи комуністів міста виникло не на голому місці і підтримуємо ряд його положень.

Однак разом з тим думаємо, що робити висновки з приводу роботи бюро партії, його секретарів слід не на окремих фактах, а лише після конструктивного аналізу діяльності кожного. Сьогодні найпростіше звинувачувати в усьому партію, бюро обкому, особливо напередодні виборів. Подібне в історії нашої країни вже траплялося не раз, і ми не забули, у що нам обійшлися такі пошуки «ворогів народу».

Сьогодні область підійшла до такого рубежу, коли зволання, недостатність мір далі недопустимі і приведуть до розпаду існуючої влади.

Ми вважаємо, що найголовнішим сьогодні є підготовка і проведення виборів. І тут потрібна не лише розмова, а спільна робота по нормалізації обстановки, пошук спільних рішень. А проблеми, які визріли в обласній партійній організації — повинні вирішувати її члени — комуністи області.

У нас, молодих комуністів у комсомолі, склалася думка, що ряд моментів, які зараз відбуваються в партії, ми вже пережили. Це:

— послідовно під час комсомольських звітно-виборних конференцій ми скоротили в м. Кіровограді два райкоми комсомолу;

— 40 процентів внесків залишаються в первинних;

— члени обкому, міському комсомолу обиралися шляхом прямого делегування.

ПРОПОНУЮ:

Перше. Скликати надзвичайну позачергову обласну партійну конференцію. Вибори її делегатів та членів обкому повинні бути за бажанням місцевих організацій таємними, прямими, рівними.

Кандидат у народні депутати обласної Ради народних депутатів по 76 виборчому округу, перший секретар Кіровоградського обкому комсомолу Сергій ШОПКОВ.

Сергій Шонков народився в 1958 році в місті Кремненську Полтавської області. Українець. Член КПРС з 1983 року. За фахом інженер-будівельник. Після закінчення Криворізького гірничорудного інституту працював 2 роки за спеціальністю. З 1982 року — на комсомольській роботі: працював інструктором, завідувачем відділом комсомольських організацій і першим секретарем Красногвардійського райкому комсомолу м. Дніпропетровська, інструктором відділу комсомольських організацій ЦК ЛКСМ України, а з листопада 1988 року — відповідальний організатор відділу організаційно-партійної і кадрової роботи Кіровоградського обкому Компартії України. З лютого 1989 року — перший секретар Кіровоградського обкому комсомолу.

КОР.: Якщо станеш депутатом, з чого почнеш?

С. С.: З об'єднання в молодіжну фракцію (комісію, групу) всіх молодих депутатів, а також тих, хто підтримує нашу передвиборну програму і бажає швидкого надання влади Радам, економічної самостійності області, ліквідації монополії на владу, на істину, висловлення інтересів від імені всіх і ще — створення умов молодим, щоб мали можливість реалізувати себе.

КОР.: Мої колеги просили запитати: під час бурхливих політичних подій, що відбуваються в нашому місті і які пов'язані з вимогою групи комуністів про відставку бюро обкому партії, яка твоя позиція? Тим паче, що тебе бачили вже біля мікрофона, але виступити не дали. Про що мав сказати присутнім?

С. С.: Я пам'ятаю ті думки і спробую навести їх дослівно. Додам — вони не тільки мої, це позиція бюро обкому, міському комсомолу.

Події останніх днів, поштовхом яких був лютий (1990 р.) Пленум ЦК КПРС і який прийняв своєчасні прогресивні рішення близькі молоді, запалюють у неї віру в реальність змін.

Враховуючи, що в обласній партійній організації помітилося чітке утворення фракцій, платформ — надати їм можливість пропорційно до чисельності бути представниками на конференції та у виборних органах.

Такий підхід допоможе прийняттю саме обдуманих рішень.

По-друге. Реальна передача влади Радам повинна відбуватися найближчим часом шляхом скликання І обласного з'їзду (конференції) Рад. До його складу можуть увійти народні депутати країни, республіки, області, а також делегати від міських та районних Рад.

І останнє. Ми проти спроб відділити молодь від народу, протиставляючи її ветеранам, старшому поколінню і використовувати її як інструмент у політичній боротьбі.

Ми підтримуємо демократичні перетворення, які відбуваються в області, місті, і виступаємо на платформі ЦК КПРС до XXVIII з'їзду КПРС, на платформі М. С. Горбачова.

Сьогодні кожному потрібно визначити своє місце. Нехай переможуть і розсудять усі совість і розум.

КОР.: І останнє запитання: можлива така ситуація, аналогічна з вимогою комуністів, у комсомолі?

С. С.: Думаю, що сьогодні можливе саме неможливе. Якщо основою прийняття ким-небудь подібних пропозицій буде глибокий аналіз, реалізм і об'єктивний підхід — то це буде нормою тієї демократії, до якої ми прагнемо. І нічого страшного в цьому не бачу. Передбачаю, твоє запитання стосується особисто мене. Так ось: ніяких амбіцій чи страху стосовно цього я не маю. Я поки молодий і в мене є саме головне: дружина, син і спеціальність.

Коли ж в основі тієї ситуації буде бажання «пограти» в політику, захопитися власною сміливістю і вибрати критерієм діяльності кожного не позицію людини, її конкретні справи і вчинки, а перевернуті факти біографії, вирвані з загального контексту думки чи ще щось подібне, — то не схвалюю ні в якому разі.

Скажу відверто, що на минулому мітингу мене здивувала тенденція, що помітилася — доказувати глибини «кіровоградських коренів». Боюся, що наступним кроком може бути питання: хто більше українець в залежності від мови спілкування чи місця народження.

Закінчуючи розмову, підкреслюю: молоді завжди були притаманна прекрасна риса — оптимізм. Тож вірю — здоровий глузд перемаже!

КОР.: Дякую за відверту розмову. Бажаю перемоги на виборах, і — всього найкращого.

Розмову вів Ю. ЯРОВИЙ.

Як живеться

В панському маєтку?

ГУРТОЖИТОК —
ДРУГИЙ ДІМ?

Пани будували на со-
вість. Вірніше, їм буду-
вали. Але все одно — на
совість. Хоч і не собі. І
місцину ж гарну вибрали.
З такого мальовничого ку-
точка хоч картини пиши.
Але якби художник взяв-
ся змалювати цю міс-
цинку тепер, то мимово-
лі б вибрав фарби сірі та
холодні. Неприятна ви-
йшла б картина. Коли ж
взялися описувати її сло-
вально, то учні Новомир-
городського зоотехніку-
му відразу ж упізнають
свою рідненьку апа-
плату, яка вже давно і
повноправно поселилася
у панському маєтку. І гур-
тожиток тут поряд, в ін-
шому корпусі, корівник
недалеко (але то вже бу-
ла нинішня століт-
ня), спортзал є, — все на
місці, але от щось не
люблять учні свого «ма-
єтка». І в скарзі до редак-
ції, з якій дється про гур-
тожиток, відчувається роз-
дратованість: «Ми вже
далі терпіти такого не
можемо, живемо на ви-
життя. Ні гарної води, ні
холодної, ні помитися, ні
попрати, в кімнатах вікна
побиті, століття немає, ко-

чегари п'яні — день топ-
лять, два ні...». Що ж, за-
бігаючи напе-
ред, можна сказати, що
майже все, писане у скар-
зі, так і є. Та й районна
газета «Червона зірка» в
одному із своїх матеріа-
лів після рейду по гурто-
житку, констатувала, що
умови проживання кеп-
ські. Ну і що з того? Діти
у котельні одяг та взуття
і досі сушать, бо немає
де. А минулого року бу-
ло 5 перевірок із райко-
му профспілки і від облас-
ної ради профспілок. І
знову ж, діти зміні на кра-
ще не бачать. Помитися
ніде, попрати також. Ну,
здавалося б, лазня не
працює — у міську ходи-
ти можна, але... Але
врахуймо специфіку. Це
зоотехнікум і учні тут
чоразу як не в корівни-
ку працюють (у якому та-
кож немає умов), то воро-
сять важать, словом, вчать-
ся своїй майбутній про-
фесії. Після такого «на-
вчання», самі розумієте,
треба перезадгнутися і
помитися. А де? Лазня
працює на рідкому пали-
ві, а його немає. Та й де-
фектів після ремонту ста-
ло більше, мабуть, як бу-
ло. Пральня машина, за

словами директора тех-
нікуму В. М. Чернікової,
нікуди не годна. Знову ж
такі, від констатації цих
фактів нічого не змінить-
ся. Але є люди, які реаль-
но можуть вплинути. На-
приклад, посприяти, щоб
те паливо було, відповід-
но б лазня топилася і ді-
ти милися б. А конкрет-
но, це — під силу голові
районного агропромисло-
вого об'єднання Миколі
Андрійовичу Постиці. На
його допомогу адміністра-
ція технікуму дуже чекає.
Або от іще проблема —
не працюють електричні
плити, нема на чому у
ідеальні готувати їжу. Бу-
ла ремонтна бригада з
Кіровограда, 250 карбо-
ванців за ремонт взяли, а
плити так і не працюють.
(Що поробиш, то колись
було на совість, а тепер
такі гроші не ходять). Цю
бригаду для технікуму за-
мовляла директор район-
ного управління громад-
ського харчування Ольга
Василівна Полякевич. Тож
буде справедливим, щоб
вона знову повернулася
«кремників» (на жаль,
не знаємо їхніх прізвищ,
а то б «продували»).

Та повернемося ближ-
че до змісту самої скар-

ги. Учні скаржаться на
бідне дозвілля. Було ві-
део, показували фільми
по карбованцю(?) за сес-
ю, а тепер нема. У да-
ньому разі знак здивуван-
ня поставлено тому, що
відеоапаратуру технікум
має свою, лише касети
дають з управління кіно-
фікації. Ось і виходить,
що «кіно крутить» управ-
ління і гроші собі бере
згідно загальних розцінок,
а те, що використовує апа-
ратуру самого ж тех-
нікуму, не враховують.
Цей договір між район-
ним управлінням кінофі-
кації і технікумом без
неофіційний і директор
Валентина Миколаївна йо-
го припинила. Але ж но-
вого не укладено і «кіно
немає». Що робити? Звичайно ж, укладати новий
на взаємовигідних умо-
вах. Помічником і посе-
редником може стати
райком комсомолу.

Далі у скарзі йдуть на-
рікання на те, що за уч-
нями мало не сліжка ве-
деться, підлабузники до-
кладають про все адмі-
ністрації, в результаті —
знимають стипендії і т. п.
«Просимо вас, пришліть
когось і нехай розберу-
ться, тільки, щоб корес-

пондент збирав дівчат чи
хлопців по кімнатах без
нашого начальства і ви-
кладачів, тому, що він по-
їде, а вони нас із техні-
куму вигонять...». Зізнати-
ся чесно, це здалося на-
ївним, подумалося, що
хтось дуже ображений
писав, але... Але сиділи
ми в одній з кімнат і роз-
мовляли собі про життя-
буття. Ми — це корес-
пондент, який пише ось
ці рядки, другий секре-
тар Новомиргородського
райкому комсомолу Василь
Криктенко і дівчата —
учениці технікуму. Ніко-
го з викладачів, як і про-
сили у скарзі, не було,
лише разів зо два зази-
рав хтось, але якось на
цьому увага не загострю-
валася. Здивування при-
йшло потім, коли у кабін-
еті директора (від кого
з викладачів конкретно,
це вже не так і важливо)
прозвучала фраза: «А
що, справді одна з дівчат
у кімнаті при розмові
прала чи мила посуд? І їй
ніхто не зробив заува-
ження?». Да, — подума-
лось, — «розвідка» пра-
цює... Та біда якраз не в
тому, що вона мила той
посуд під час розмови, а
що мила його в кімнаті

взагалі. Адже дівчата там
і перуть, і миються (де ж
іще) — ось що найгірше.
Зараз на подвір'ї маєт-
ку, вибачте, технікуму,
почалося будівництво но-
вого гуртожитку. Ось
там обіцяються всі зруч-
ності, аби тільки не ви-
йшло так, щоб після його
відкриття не знадобив-
ся ремонт (адже то тіль-
ки панам будували капі-
тально і на совість). Тех-
нагляд за будівництвом
веде інженер Дмитро Во-
лодимирович Мостовий.
Тож, якщо розібратися,
куди не кинь, є певні лю-
ди, які повинні відпові-
сти за свою роботу. Є ще
до всього і комендант
гуртожитку, і загосп. А в
скарзі учні (їх всього 85)
умовами проживання не
задоволені. І вони праві,
адже не встигнуть пожи-
ти у новому гуртожитку, а
нормальні умови хочеться
мати вже сьогодні. Хіба
вони в цьому винні?
Після перевірки скарг
по гуртожитках настрої
пропадає надовго. Неве-
села це картина — сту-
дентський гуртожиток,
фарби виходять усе якісь
сірі та холодні...

З. КУЦЕНКО.

ЙШЛА РОТА В РОЗВІДКУ...

ВІТЧИЗНА

У видавничстві ордена Дружби народів «Беларусь» у
1989 році вийшла книга: Чайка А. Ф., «Серед афган-
ських гір». Ця книжка — збірник документальних нарис-
ів про тих, хто виконував солдатський обов'язок на гар-
ячій землі Афганістану.

Один із нарисів «Йшла рота в розвідку» — хвилююча
розповідь про командира роти Сергія Анатолійовича
Татарчука, кіровоградця, колишнього учня СШ № 17,
котрий помер в провінції Кунар неподалік від криваво-
го Асадобаду.

Про Сергія я писав у «Кіровоградській правді» 23
жовтня 1988 року у публікації «Ім'я на броні».

З не меншим хвилюванням я переклав нарис про на-
шого земляка із книги, надісланій А. Ф. Чайкою піонер-
ському загону імені воїна-інтернаціоналіста Сергія Та-
тарчука СШ № 20.

В. КУДИНОВ.

У парашутно-десантній роті, про яку піде мова, слу-
жили хлопці із різних країв Вітчизни: Ігор Михайлов із
Москви, Хударбайди Ачилов із Душанбе, Михайло Олій-
ник із Львова, Юрій Малий із Архангельська, Циденден-
ба Цибенов із Бурятії. Були хлопці з Прибалтики, Узбе-
кистану, Молдавії і Казахстану. І ще големельчани: Ва-
силь Конопелько, Олександр Соловйов, Володимир Де-
зінцев, Олександр Талехо, Сергій Ржицький. Та най-
більшою несподіванкою була зустріч командира роти із
кіровоградцем Сергієм Артеменком.

Ротою командував старший лейтенант Сергій Татар-
чук, українець з Кіровограда. Його заступником по по-
літчастині був лейтенант Олександр Дреніца, білорус.

Ті, хто служив тоді в роті, підтримують зв'язок, листу-
ються, іноколи зустрічаються, щоб пригадати службу
на афганській землі, розповісти про те, чим живуть, де
працюють, як навчаються. І не було такої зустрічі, ко-
ли б не згадали добрим словом свого командира Сергія
Татарчука.

— Я тоді ще молодим солдатом був, — розповідає
молодший сержант запасу Михайло Олійник, нагород-
жений медаллю «За відвагу».

— Якось увечері зайшов у нашу палатку офіцер нези-
сокого зросту, статний такий, круглоплечий. Ми здога-
далися, що це і є новий командир. Знали, що він при-
був і його чекали. Пролунала команда: «Встати! Струн-
ку!». Він привітався, оглянув усіх швидко, спостереж-
ливим поглядом, подав знак, щоб усі сіли. Потім роз-
почав готувати БВД — бойову викладку десантника.
Вранці був вихід на завдання, і ми також підготували
спорядження. Між тим Татарчук розмовляв дуже про-
сто, начебто знав нас давно-давно. Того вечора він встиг
і про себе розповів, і з кожним підлеглим познайо-
митися. Під кінець звернувся із проханням: «Завтра у
мене перший бій, а я ще нічого не вмію. Так що ви,
хлопці, мені допоможіть». Потім висловив те, чого ми
від нього не чекали: «Ви тільки не вигадуйте ніяких
прізвиськ. В дитинстві мене прозвали Сеньою. Між со-
бою так і прозивайте». Це нас здивувало: офіцери не
любили прізвиськ, а Татарчук сам підказав.

Вранці новий командир позив нас у бій. Видався він
дуже важким: допомагали афганському підрозділу про-
чісувати кишлак, де ховалися душмани, стріляючи бу-
ло небагато. Але як би там не було, людина вперше
під кулями. А почуття страху притаманне кожному.
Чесно кажучи, переживали за командира, не хотілося,
щоб у першому бою спасував. Не випускали його з
поля зору, прикривали. Тільки даремними були наші
хвилювання: жоден м'яз не здригнув на обличчі ко-
мандира у напружені хвилини. Діяв упевнено. Ми на-
віть засумнівалися: чи вперше він в бою, чи не доводи-
лось йому раніше тримати бойове хрещення? Одним
словом, все в нього вийшло нормально. Згодом він
став найповажнішим офіцером в роті. Нашому пі-
дрозділу заздрили. Три місяці підряд наше відділення
було кращим. Потім Татарчука призначили заступником
командира роти. А через два місяці і роту довірили.

На нових посадах намагався не показувати свою при-
четність до нашого підрозділу. Але третьому взводу
цього дуже хотілось. Хлопці, які служили в другому
взводі, говорили, що Татарчук більше, ніж з іншими, з

ними ходив на завдання. Бійці із першого взводу ва-
жали, що їх найбільше поважав ротний. А насправді?
Неймовірно, щоб Татарчук виділяв якийсь із взводів —
у поході і під час бою знаходився там, де було най-
важче. Безсумнівно інше: взвод, з яким він ішов на
завдання, цим гордився і вважав це особливою честю.
Як правило, такий взвод і воював краще, і трофеїв
приносив більше.

З тих пір, як старший лейтенант Татарчук став коман-
дувати 3-ю ротою, вона за всіма показниками міцно і
надовго зайняла перше місце в батальйоні. І не випад-
ково її частіше, ніж інші підрозділи, посилали в роз-
відку.

З іменем Татарчука пов'язано немало вдалих боїв.
Одного разу його рота десантувалася вертольотами в
лігово заколотників, знищила штаб, підірвала склади,
захопила полонених і стрімко пішла в небо, не втратив-
ши жодного свого бійця.

Ще один епізод часто згадують однополчани. Зи-
мою було діло, коли роті поставили завдання розвідати
укріпайон душманів. Вночі відмахали кілометрів 25 по
рівнині, а потім біля десятка в горах. «Духи» лише на
світанку помітили групу десантників і відкрили вогонь.
Розвідники засікли їхні вогневі позиції. Та більше себе
не викривали, зачепили в скелях. Бандити, мабуть, по-
думали, що наші відійшли. А Татарчук з початком на-
ступної ночі повів роту на гаряче завдання. Десантни-
ки непомітно оточили висоту, на якій зосередились го-
ловні сили бандитів. Потім по радіо Татарчук скоригу-
вав вогонь артилеристів. Хоча і на великій відстані
віддали, а по вершинах злучили точно, наче в «десять-
ку». Бандити замешкалися, але дітиса їм було нікуди,
всюди їх чекали автоматні-кулеметні черги. Рота взяла
висоту, захопила 2 полонених, 3 важких кулемети, 2 пе-
реносних ракетних комплекси, 4 гранатомети, багато
автоматів, боєприпасів. Причому, в роті — жодного
абитого і пораненого.

[Закінчення у наступному номері].

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» ● 24 ЛЮТОГО 1990 РОКУ ● ДЕВ'ЯТА СТОРІНКА

Створено
регіональну
організацію

Нещодавно у Кіровограді відбулася устано-
ва конференція по створенню регіональної
організації Всесоюзного громадського руху
«Союз «Чорнобиль». Фундаторами організації
виступили ініціативна група по створенню цієї
організації та обласний комітет Червоного
Хреста. В роботі конференції також взяли
участь відповідальні працівники обласного та
міського комітетів партії, обласної та міської
Рад народних депутатів, представники Кірово-
градського міськвійськомату, представники
міст Олександрії, Знамен'я, Світловодська.
Координатор ініціативної групи, помічник ди-
ректора Кіровоградського відділу Центру
кративних досліджень АН СРСР С. В. Колесни-

нов, розповів про роботу ініціативної групи,
про мету створення організації, яка, за задумом,
повинна об'єднати осіб, котрі брали без-
посередню участь у ліквідації аварії на воїні
«ліквідатори», а також осіб, котрі постраждали
в результаті ядерних вибухів 1954—1958 років,
коли ядерну зброю випробували на діючій
армії. Членами цієї організації є також люди, у
котрих захворювання пов'язане з іонізуючим
опроміненням і це офіційно визначено.
Завідуючий ідеологічним відділом міськомату
партії М. С. Чигрин повідомив про рішення
Кіровоградського міськвійськомату ввести з
1 квітня ряд пільг для воїнів «ліквідаторів». Це,
зокрема, безплатний проїзд у міському транс-
порті (окрім таксі), влаштування спеціальної
аптеки, позачергового протезування зубів.
Голова обласного комітету Червоного Хреста
О. Я. Силасева розповіла про ті пільги, котрі

Червоний Хрест надає воїнам-«ліквідаторам» і
попрохала звертатися за допомогою.
У своїх виступах колишні воїни-«ліквідатори»
розповіли про ті прояви бездушності та бюро-
кратизму, з котрими вони зустрілися з боку
деяких медичних працівників та посадових
осіб.
Обрано виконавчий комітет регіональної
організації, її бюро. Головою бюро обрано
С. В. Колесникова, його заступниками М. М.
Моконька — начальника відділу статистики
м. Кіровограда та Н. В. Єлисеєва — заступни-
ка генерального директора об'єднання «Кіро-
воградбудматеріали».

С. НІКОВ.

ЗАПРОШУЄМО НА НАВЧАННЯ

до Рязанської вищої школи МВС СРСР (строк навчання 4 роки), Вільнюської, Львівської (строк навчання 2 роки), Вологодської (строк навчання 2,5 року) спеціальних середніх шкіл МВС СРСР.

Навчальні заклади готують спеціалістів для роботи у виправно-трудових установах.

До школи приймають осіб чоловічої статі віком до 30 років, які звільнені з лав Радянської Армії, мають середню освіту і за станом здоров'я придатні до служби в органах внутрішніх справ.

Курсанти забезпечуються стипендією в розмірі 40 карбованців на місяць, безплатним харчуванням, гуртожитком і обмундируванням.

Вступні екзамени до Рязанської вищої школи з 1 серпня — з російської мови і літератури (твір), історії СРСР і суспільствознавства.

До Вологодської, Вільнюської, Львівської спеціальних середніх шкіл зарахування проводиться без вступних екзаменів за результатами проходження навчальних зборів і співбесіди.

За довідками звертатися у відділ кадрів управління внутрішніх справ облвиконкому, каб. 93.

Договори — це вигідно

Часник здавна був продуктом надзвичайно популярним у народі.

Шановні громадяни! У минулому році у багатьох були труднощі із збутом вирощеного часнику. Щоб у цьому році уникнути подібного клопоту, радимо до 1 квітня цього року укласти договір із заготівельниками споживчої кооперації, що дасть вам гарантію реалізації вашого врожаю по цінах за домовленістю.

Укладайте договори на продаж часнику цього горічного врожаю.

Укоопспілка,
Київський експериментальний комбінат
масової реклами.

ДЕСЯТА СТОРІНКА • 24 ЛЮТОГО 1990 РОКУ •

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»

ХТО ЗМІНИТЬ НАШЕ ЖИТТЯ?

ШАНОВНА РЕДАКЦІЄ!

Звертаюся до тебе в надії, що це допоможе у тій ситуації, в якій опинилася наша молода сім'я. У 1988 році, одружившись, ми з чоловіком поселилися в двокімнатній квартирі площею 24 квадратних метрів разом із батьками та моєю дорослою сестрою 1971 року народження. Після народження дитини змушені були наймати приватну квартиру.

Мій чоловік, Анатолій Іванович Петров, під час служби в лавах Радянської Армії протягом п'яти місяців з перших днів аварії на Чорнобильській АЕС брав участь у ліквідації її наслідків як пожежник. Після того — місяць перебував на стаціонарному лікуванні. Має урядові відзнаки, його фото як учасника ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС було вміщено в газеті «Сільські вісті». Зараз він працює начальником механізованого загону Онуфріївської райсільгоспхімії, є секретарем комсомольської організації, стоїть на квартирному обліку.

У грудні 1988 року райсільгоспхімія перера-

хувала Онуфріївському міжколгоспбуду 49 тисяч крб. для будівництва двох квартир своїм працівникам в 16-квартирному будинку по вулиці Козачий шлях в Онуфріївці. На сьогодні житловий будинок у стадії завершення. Але Онуфріївський райвиконком вирішив забрати квартири, побудовані на кошти райсільгоспхімії, і передати іншим організаціям, які не брали пайової участі в будівництві. Колектив райсільгоспхімії звернувся з цього приводу із письмовою заявою до голови райвиконкому Ю. М. Абрамовича, нагадавши йому, що згідно з п. 58 Правил обліку громадян, які потребують покращення житлових умов, і надання їм житлових приміщень в УРСР, квартири, збудовані на кооперативні кошти, розподіляються рішенням адміністрації та профспілкового комітету між працівниками організацій, потрібних на квартирному обліку.

Голова Онуфріївського райвиконкому Ю. М. Абрамович у відповіді на колективний лист вказав, що райсільгоспхімія не має підстав на першочергове одержання житла. Правила облі-

ку громадян, які потребують покращення житлових умов, затверджені постановою Ради Міністрів УРСР і Укрпрофради 11 грудня 1984 року, мають силу закону. Та, очевидно, для нашої прийомки Ю. М. Абрамович заявив мені і квартири у тих, кому він раніше пообіцяв, а у відповіді колективу написав, що розподілу не було і що багато організацій перераховували кошти на будівництво житла протягом кількох років, а квартири не одержували. Якщо це так, то нудні ж ці кошти було використано!

Невже наша сім'я (а чоловік мій стоїть першим на черзі у райсільгоспхімії) так і не дочекається квартири? Невже й надалі, як ось нині, житимемо з дитиною на приватній квартирі? Невже й надалі, замість законного рішення про виділення квартири, райвиконком пропонує тиме нам свої сумнівні аргументи?

Оксана ПЕТРОВА.

ОСОБЛИВОСТІ НИНІШНЬОГО БЮДЖЕТУ

Особливістю нинішнього бюджету обласної комсомольської організації є принцип централізованого розподілу фінансових засобів на утримання мінімальних штатів комітетів комсомолу. Бюджетом на 1990 рік передбачено утримання 17 ставок відповідальних працівників в обласному комітеті комсомолу, а також забезпечення фондом оплати праці 2-х ставок у міських та райкомах комсомолу за рахунок коштів ЦК ВЛКСМ. Для цього ЦК ЛКСМУ виділяє 305 тисяч карбованців.

Враховуючи складність перехідного періоду, на 1990-й рік виділено ЦК ВЛКСМ додаткові асигнування на покриття приросту фонду оплати, що будуть розподілені по-квартально. У I кварталі асигнування будуть виділені повністю з розрахунку на підвищення посадових окладів, у II-му — 80% від виділених асигнувань I-го кварталу, III квартал — 60%, у IV-му — 40%. Такий підхід дозволить, на думку ЦК ВЛКСМ, комітетам комсомолу забезпечити річний період часу, протягом якого вони мають привести свої штати у відповідність до фінансових можливостей, прискорити роботу по вдосконаленню структури, скороченню апарату.

Із розширенням прав комсомольських організацій відпала необхідність планувати на рівні області прибуткову і витратну частину бюджету, чисельність штатних працівників та фонд оплати праці. Ось чому в цьому

році пропонується замість бюджету обласної комсомольської організації затверджувати розподіл централізованих асигнувань і бюджет обкому ЛКСМ України.

IX Пленум ЦК ВЛКСМ, визнаючи пріоритет первинної комсомольської організації у використанні власних коштів і одночасно враховуючи єдність ВЛКСМ, своїм рішенням надав право ЦК ЛКСМУ, обкомом комсомолу самостійно визначати порядок розподілу членських внесків із врахуванням як потреб первинних організацій, так і виборних органів. Планується 40% членських внесків залишати для потреб первинних організацій, 40% — міськрайкомам, 15% — обкому ЛКСМУ, до 5% — ЦК ЛКСМУ.

Для створення механізму залежності вищестоящих комсомольських структур від низових ланок, починаючи від первинних до ЦК, пропонується визначити 4% відрахувань від суми внесків, що надійшли, для всіх міських, районних комсомольських організацій. При цьому 30 тисяч карбованців відраховується в ЦК ЛКСМУ і 22 тисячі — в обком комсомолу для оплати праці працівників апарату та надання фінансової допомоги обласним, міським, районним комітетам ЛКСМУ.

ЦК ЛКСМУ також виділяє дотацію обкому комсомолу в сумі 100,1 тис. крб.

Витрати по ОК ЛКСМУ складуть 1010,4 тисячі карбованців. Прибуткова частина планується в сумі 844,5 тис.

сяч карбованців із врахуванням виділених ЦК ЛКСМУ 405,1 тисячі карбованців, в тому числі: утримання мінімальних ставок та приріст фонду оплати праці — 112,1 тис. крб., житлове будівництво — 60 тис. крб., утримання музею — 10,8 тис. крб., утримання ВПО імені Леніна — 8,7 тисяч карбованців.

Планується, що в цьому році 5 комітетів комсомолу працюватимуть із відрахуванням в дотаційний фонд обкому комсомолу; відрахування складуть 90,5 тисяч карбованців, що на 224,5 тис. крб. менше минулого року. Чотири райкоми комсомолу будуть працювати самостійно, решта — на дотації. Вона складе 68,4 тисячі карбованців. Крім того, планується відрахувати міськрайкомами додатково на утримання навчально-методичного центру при обкомі комсомолу 32,4 тис. крб.

Проект бюджету та фінансування міськрайкомів обговорений на засіданні планово-бюджетної комісії ОК ЛКСМУ і виноситься на обговорення первинних комсомольських організацій; запропоновано затвердити на розширеному бюро обкому комсомолу і повернутися до розгляду планово-бюджетної комісії у квітні-травні цього року. Просимо зауваження і пропозиції направляти до 5 березня 1990 року в обком ЛКСМУ по телефонах: 4-74-00, 4-74-66.

ПЛАНОВО-БЮДЖЕТНА КОМІСІЯ ОБКОМУ КОМСОМОЛУ.

Б Ю Д Ж Е Т

Кіровоградської обласної комсомольської організації на 1990 рік

ПРИБУТКИ ВСЬОГО

844,5

в тому числі:

1. Надходження від заходів 16
2. Відрахування підвідомств та госпрозрахункових формувань 121
3. Відрахування БММТ «Супутник» 15
4. Асигнування ЦК на утримання ревізійної комісії, музею, НМЦ, житлове будівництво 112,5
5. Дотація ЦК 100,1
6. Асигнування ЦК на приріст та мін. ФОП 305
7. Відрахування від РК, МК (4%, утрим. НМЦ тощо) 174,9

ВИТРАТИ ВСЬОГО

1010,4

1. Утримання комсомольських органів 344
2. Агітаційно-пропагандистська робота 291,7
3. Відрахунки ЦК ЛКСМУ 30
4. Відрахування в РК, МК — приріст та мін. ФОП 276,3
5. Дотація РК, МК на утрим. апарату 68,4

ДЕФИЦИТ БЮДЖЕТУ

165,9

(ПРИМІТКА. 77 ТИСЯЧ КРБ. ДЕФИЦИТУ БЮДЖЕТУ — НА БУДІВНИЦТВО ПЕРЕКРИЄТЬСЯ ЗА РАХУНОК ПЕРЕХІДНОГО ЗАЛИШКУ).

Р О З Р А Х У Н О К

Назви комітетів комсомолу	Приріст фонду оплати праці	Виділені дотації	Відрахування з врахування 20% скороч. від суми чл. внесків у дотаційн. фонд	ЦК, 4%	Відрахування на утримання на 1990 рік	Необхідно відрахувати в обком фінанс. внеск.	Всього НМУ, РК, МК	сума в %
1. Олександрійський МК	12748,9	7589,8	5700	3,0	—	—	540,9	—
2. Знаменський МК	14130,8	2635,1	2000	3,0	9495,7	—	—	—
3. Кіровоградський МК	12717,58	15474,3	11600	3,0	—	14356,8	—	—
4. Світловодський МК	17794,8	5701,1	4300	3,0	7793,7	—	—	—
5. Олександрійський РК	12619,4	6940,8	691,3	300	1,5	18568,9	—	—
6. Олександрійський РК	12619,4	4181,6	925,3	350	1,5	15525,7	—	—
7. Бобринецький РК	14399,9	1126,4	600	2,0	12673,5	—	—	—
8. Хворонський РК	14399,9	3907,2	1607	600	1,5	16100,1	—	—
9. Голованівський РК	12619,4	1211,8	600	2,0	10807,6	—	—	—
10. Добровеличківський РК	10171,2	1488,5	750	2,0	7932,7	—	—	—

11. Долинський РК	12619,4	8280	1551,3	600	1,5	18747,6	—	—
12. Кіровоградський РК	12218,1	1002,3	500	1,5	10715,8	—	—	—
13. Компаніївський РК	11184,5	4541,6	797,9	300	1,5	14628,2	—	—
14. Маловисківський РК	11951,7	1368	1678,7	650	1,5	10991,0	—	—
15. Новоархангельський РК	10171,2	4173,6	1070,8	400	1,5	12874,0	—	—
16. Новгородківський РК	10282,5	6872,8	630,3	250	1,5	16275,0	—	—
17. Новомиргородський РК	10282,5	4792,8	1168,2	450	1,5	13457,1	—	—
18. Новоукраїнський РК	10894,5	1766,2	900	2,0	8228,3	—	—	—
19. Вільшанський РК	9655,5	2999,2	691,2	300	1,5	11663,5	—	—
20. Онуфріївський РК	10282,5	3294,4	908,2	350	1,5	12318,7	—	—
21. Петрівський РК	9655,5	4082,4	835,7	300	1,5	12602,2	—	—
22. Ульяновський РК	10393,8	7300,8	735,8	300	1,5	16658,8	—	—
23. Устинівський РК	12508,1	5685,6	617,1	250	1,5	17326,6	—	—

ВСЬОГО ПО ОБЛАСТІ	276321	68420,8	51904,8	32350	275384,7	14897,7	—	—
Фінансув. ЦК ОК ЛКСМУ	105727	100000,1	—	—	—	—	—	—
ВСЬОГО:	382048	168420,8	51904,8	32350	466214,3	14897,7	—	—

ВІДРАХУВАННЯ В ДОТАЦІЙНИЙ ФОНД В ОК ЛКСМУ

1989 рік

1990 рік

	відрахувань	% від суми чл. внесків	відрахувань	% від суми чл. внесків	відрахувань	% від суми чл. внесків
1. Олександрійський МК	91,1	45,0	20,9	11	—	70,2
2. Знаменський МК	9,0	12,0	7,4	11	—	1,6

3. Кіровоградський МК 145,2 71,0 42,5 11 —102,7

в тому числі:

4. Ленінський РК	64,0	35,0	—	—	—	—
5. Кіровський МРК	81,2	36,0	—	—	—	—
6. Світловодський МК	69,7	50,1	15,7	11	—	54,0
7. Новоукраїнський РК	—	—	4,0	50	+	4,0
Всього по області	—	—	90,5	—	—	—224,3

Вівторок

27 ЛЮТОГО

▲ УТ

9.00 — Новини. 9.20 — «Ніва-буддетакомплект»: «Нові обрії». 9.50 — «Доброго вам здоров'я». 10.35 — Шкільний екран. 11.05 — Музичний фільм «Всього шість струн». 11.40 — Шкільний екран. 16.00 — Новини. 16.10 — Для дітей «Веселка». 16.35 — Фільм-концерт «Народні картинки». 17.10 — «Шляхом оновлення». 17.40 — Науково-популярний фільм «Колісця...». 18.00 — «Назустріч виборам». Зустріч з кандидатами в депутати по 116 міському виборчому округу до Верховної Ради УРСР. (Кіровоград). 19.00 — «Надвечір'я». 20.00 — Актуальна намера. 20.30 — На добраніч, діти! 20.45 — Фігурне настання. 21.30 — Політична трибуна. 22.20 — Вечірній вісник. 22.50 — 3 концерти IV Республіканського фестивалю сучасної української пісні. «Пісенний вернісаж-90».

середа

28 ЛЮТОГО

▲ УТ

9.00 — Новини. 9.20 — Все про кіно. 10.00 — Документальний фільм. 10.10 — Для дітей. «Канал «Д»». 11.40 — Шкільний екран. 12.10 — «Село і люди». 16.00 — Новини. 16.10 — Документальні телефільми. 16.45 — «Милосердя». 3 життя

вихованців Кіровоградського будинку інтернату. (Кіровоград на Республіканське телебачення). 17.15 — Фортелянів творчі українських композиторів. 17.45 — «Художня панорама». 18.30 — «На київській хвилі». 19.00 — Телепрес-клуб «Зворотний зв'язок». Зустріч з кандидатами у народні депутати Верховної Ради республіки по 226 Кіровському виборчому округу. (Кіровоград). 20.00 — Актуальна намера. 20.30 — На добраніч, діти! 20.45 — «День за днем». (Кіровоград). 21.00 — Мультифільм для дорослих. «Ротор». 21.20 — 3 концерти IV Республіканського фестивалю сучасної української пісні «Пісенний вернісаж-90». 22.40 — Вечірній вісник. 23.10 — Світ поезії. Ю. Сердюк. «Відстані».

четвер

1 БЕРЕЗНЯ

▲ УТ

9.00 — Новини. 9.20 — «Плеяда». Художньо-публіцистична програма. Частина 1. 10.20 — Документальний фільм. 10.35 — Шкільний екран. 11.00 — Фільм-концерт «Свята». 11.40 — Шкільний екран. 12.15 — «Плеяда». Художньо-публіцистична програма. Частина 2. 16.00 — Новини. 16.15 — Для дітей. «Веселка». 16.45 — «На допомогу школі». 17.15 — Динамічні ритми. 17.45 — Документальний телефільм. 18.15 — «Закон і ми». 18.45 — «У вихорі танцю». Концерт. 19.30 — Актуальна намера. 20.00 — Чемпіонат СРСР з футболу. «Дніпро» — «Ротор». 2-й тайм. 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — «Радій, пісню». 21.30 — Молодіжна студія «Гарт». У перерві — 22.30 — Новини.

п'ятниця

2 БЕРЕЗНЯ

▲ УТ

9.00 — Новини. 9.20 — «Темп». 10.20 — Художній фільм «Женя, Женечка і «Катюша». 11.40 — Шкільний екран. 16.00 — Новини. 16.10 — «Сюрприз для Незнайки». Вистава. 16.40 — Документальний телефільм. 17.10 — До 45-річчя Великої Перемоги. «Познані серцець бойових». (Кіровоград на Республіканське телебачення). 17.40 — Музичний фільм. 18.30 — «День за днем». (Кіровоград). 19.00 — «3 людьми і для людей». 19.40 — Прем'єра документального фільму «Криниця вдовиних сліз». 20.00 — Актуальна намера. 20.30 — На добраніч, діти! 20.45 — «Що вас хвилює сьогодні». Інтер'ю. 21.05 — Все про юнацтво. Естрадний концерт. 21.30 — Художній телефільм «Ад'ютант його величності». 1 серія. 22.45 — Вечірній вісник.

субота

3 БЕРЕЗНЯ

▲ УТ

9.00 — Новини. 9.20 — Ритмічна гімнастика. 9.50 — «На хвилі дружби». Концерт. 10.20 — Документальний фільм. 11.20 — «Доброго вам здоров'я». 11.50 — До 120-річчя від дня народження В. І. Леніна. 13.00 — Новини. 13.15 — «Вітвіки снапена». 15.00 — «Завтра — вибори». 16.00 — «Урок без дзвони-

на». 17.00 — Суботні зустрічі. 18.30 — «Скарби музеїв України». 18.45 — Документальний телефільм. 19.00 — Телевізійний клуб виборців. Про хід реалізації передвиборної платформи міської партійної організації. (Кіровоград). 20.00 — Актуальна намера. 20.30 — На добраніч, діти! 20.45 — Ренлама. 20.50 — Зустрічі на ваші прохання. 21.30 — Художній телефільм «Ад'ютант його величності». 2 серія. 22.55 — Вечірній вісник.

неділя

4 БЕРЕЗНЯ

▲ УТ

9.00 — Новини. 9.20 — Ритмічна гімнастика. 9.50 — «У неділю вранці». 10.50 — На виборах народних депутатів УРСР та місцевих Рад. 11.00 — «Від Києва до Лубен». Музична передача. (Кіровоград на Республіканське телебачення). 11.30 — Художній телефільм «Два напівтани». 5 серія. 12.50 — На виборах народних депутатів УРСР та місцевих Рад. 13.00 — Для дітей. «Канал «Д»». 14.30 — На виборах народних депутатів УРСР та місцевих Рад. 14.45 — Село і люди. 15.15 — «Ви нам писали». 16.00 — Слава солдату. 17.00 — Музичний фільм. 17.45 — Телепортатив. 18.30 — «Подарунки для незнайомих». 3 частина. «Через обставини, що склалися». 19.20 — Пісні О. Костіна. 20.00 — Актуальна намера. 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — Виступає Занарпатський народний хор. 22.00 — Художній телефільм «Ад'ютант його величності». 3 серія. 23.20 — Вечірній вісник.

ТБ

3 26 лютого по 4 березня

понеділок

26 ЛЮТОГО

▲ УТ

16.00 — Новини. 16.10 — Фільм-балет. «Дім при дорозі». 16.55 — «Веселка». (Кіровоград). 17.45 — «Чиста криниця». Концерт. 18.30 — Телепресклуб «Зворотний зв'язок». Соціальна справедливість. Як її розуміють профспілки. (Кіровоград). 20.00 — Актуальна намера. 20.30 — На добраніч, діти! 20.45 — «Намисто росіян». Концерт. 21.30 — Телеклуб «Діалог». 22.15 — Все про кіно. 22.55 — Вечірній вісник. 23.25 — На VII зимовій спартакіаді народів СРСР.

ФРАЗИ

Якщо тобі дають ласий шматок, швидше всього бажать, щоб ти ним удавився.

Як довести реалісту, що марево — не видіння, якщо він його ясно бачить?

Почали із себе — підвищили собі зарплату.

Щоб розвинути економіку зовсім, не обов'язково вислуховувати думки економістів.

Набридли зміни — хочеться хоч якогось покращення!

Якщо заважають дрімати, значить, так справа не піде.

Як людям все не пояснюй — вони все зрозуміють!

Росте невдоволення життям, що поліпшується.

Немає ще у нас культури навішування ярликів!

Про розповсюдження такого зла, як п'янство, можна судити вже за розмахом боротьби із ним.

Хто краще намалює реальну картину?!

Якщо всі будуть жити, як керівництво — для кого тоді буде кращати життя?!

Прийшов би добрий дядько й примусив нас працювати!

Заслужений дифірамбіст республіки.

Краще ми луснемо, ніж вони! Гори-гори, моя зірко, синім подум'ям!

Гвинтик — це звучить гордо!

От би на власному досвіді переконалися в тому, що щастя не в грошах!

Покористувався авторитетом сам — дай іншому!

Дядин лауреат.

Незалежна від своїх членів профспілка.

О. ПЕРЛЮК.

ХОДІТЬ ЗГРАБНО

Як псується хода, коли жінка йде з низько опущеною головою, розмахує руками і ступає до того ж невеликими кроками.

Хода має бути легка, пружна, досить швидка. Стопу ставте прямо, не вивертайте назовні. Ідіть не викидаючи вперед коліна, а виносьте наперед все стегно. Виробити звичку гарно ходити допоможе вам комплекс вправ, які виконують з вантажем на голові (книга, дантушок з піском).

1. Звичайна хода по уявній прямій лінії на підлозі, хода навшпиньки, на п'ятах.

2. Ті ж різновиди ходи, але на підвищенні.
3. Крок на місці у досить швидкому темпі, не відриваючи ніг од підлоги, коліна прямі.
4. Із положення стоячи опустіться на коліна.
5. Присідання на носках, коліна акуні.
6. Руки вниз, долоні поверніть назовні (мізинці торкаються стегон) — повільне підймання прямих рук через боки вгору, поки вони не зійдуться над головою, торкаючись одної великими пальцями.

ПОРАДИ

СМАЧНОГО!

САЛАТ «ЗИМОВИЙ»

Відварені буряки обчистити, посмажити. Ретельно вимити чорнослив, запарити окропом. Видалити ністочки, м'якоть дрібно порізати. Почистити горіхи подрібнити. Все перемішати, заправити майонезом або сметаною і викиласти в салатник гіркою. Прикрасити зеленню петрушки. На 1 порцію: буряків — 50 г, чорносливу — 20 г, горіхів — 10 г, майонезу — 20 г.

М'ЯСНА ЗАПІКАНКА З ГРИБАМИ

М'ясо (яловичину і свинину) пропустити через м'ясорубку, посипати чорним перцем і змішати з відвареними та нарізаними грибами. Додати яйця, молоко і відварену протерту картоплю. М'ясо вимішати з жиром, викиласти на змащену рум'яною шкіркою. Подавати до столу з салатом з капусти. 500 г яловичини, 30 г жирної свинини, 7—10 сушених грибів, 3 яйця, склянка молока. 3 великих картоплі, 4—5 столових ложок жиру; сіль, перець — за смаком.

ДОМАШНІ КОВБАСКИ

Яловичину, свинину і часник двічі пропустити через м'ясорубку. Додавши нарізані дрібними кубиками сало, воду, крохмаль, сіль і перець, масу добре вимішати. Сформувати ковбаски, панірувати їх у борошні та обсмажити з обох боків. Довести до готовності в духовці. Подати до столу з гострим томатним соусом.

Яловичини — 320 г, свинини — 80 г, сала — 80 г, 3—4 зубчики часнику, крохмаль картопляний — 30 г, жиру — 4 ложки, сіль, перець.

Спогад.

Фотохроніка ТАРС.

Р. ГАЗМАНОВ

ПУТАНА

НА ВАШЕ ПРОХАННЯ

Ты служишь украшением стола,
Тебя, как рыбу, к пиву подают.
Любой, кто заплатил, имеет все право,
И вот ночную бабочку ведут.
А помнишь школу, первый поцелуй,
Я имя твое в перте вырезал.
Стихи тебе писал и на углу встречал,
Что будет дальше, я тогда не знал.

ПРИПЕВ:

Путана, путана, путана,
Ночная бабочка, ну, кто же виноват?

Путана, путана, путана,
Огни отелей так заманчиво горят.
А дальше закружилось, понеслось:
Меня в Афган, тебя — в валютный бар.
Я по горам стрелял, а ты свой божий дар
Сменила на ночное ремесло.
И я уже не тот, что был вчера.
Я в эту жизнь так просто не впишусь.
И сколько я друзей по жизни растерял,
Порой мне кажется, что сам себе я сносью.

ПРИПЕВ.

Как трудно знать, что нам не быть вдвоем,
А может, просто денег накопить
И подойти к тебе и ночь твою купить.
Но как потом мы сможем дальше жить?
Теперь ты украшение стола,
И тысячи твой стоит туалет.

Любой, кто заплатил, имеет все право.

Лишь мне с тобой встречаться смысла нет.

ПРИПЕВ.

СЦЕНА, ЕКРАН, АРЕНА

Шановні любителі кіномузи. Сьогодні О 18 ГОД. 40 ХВ. вас традиційно запрошує кіноклуб «Екран». У рубриці «Кінопрем'єра-89» демонструватиметься художній фільм режисера С. Бодропа «СЭР». Стрічку знато на кіностудії «Мосфільм».

А в дискотеці «Олімпія» будинок культури імені Компанійця, сьогодні увечері на вас чекає програма, яка запрошує поговорити про... жінку. У кого є таке бажання? Ви очевидно думаете, що знаєте про жінку все. Даремно. Хочете переконатися, не пошкодуйте 2 карбованця. Огже, «ОЛІМПІЯ», СЬОМА ГОДИНА ВЕЧОРА — ПОГОВОРІМ О ЖЕНЩИНАХ».

На вечір фортепіанної музики, що відбудеться 2 БЕРЕЗНЯ О 18 ГОДИНІ У ЗАЛІ МУЗИЧНОГО УЧИЛИЩА, вас запрошує піаністка Олена Ріхтер.

Далі Ванга повільно (познається, очевидно, звична чекати перекладу з болгарського, спілкуючись з іноземцями), сказала:

— У тебе перший і останній шлюб. У тебе двоє дітей, доньки. Одна — інженер, друга...

Ванга запнула, підшукуючи, як мені здається, слово.

— Біохімік, — підказав я.

— Ти часто буваєш в Ленінграді? Там у тебе дуже хворий старший брат. Твоя мати зараз біла нього. Ти повинен його відвідати.

(Так, дійсно, у мене в Ленінграді є брат і він дуже хворий).

— Ти у віну втратив обох братів.

(Так, вірно).

— Ти сам був важко поранений в праву ногу й прооперований.

(І це вірно).

Тут Ванга провела своєю рукою по лівому боці моєї шиї. Там у мене в юності був тяжкий лімфаденіт, було хірургічне втручання.

— Хто у тебе Анна Іван, Анна Іван, хто вона тобі? — спитала Ванга.

Я, чесно кажучи, навіть зрадів промахові ясновидиці, оскільки ні в мене в сім'ї, ні серед родичів ніякої Анни Іван ніколи не було. Але Ванга, сердячись, повторила запитання. Щоб зам'яти цю історію з Анною Іван і вийти з незручної ситуації, я запитав, чи підтверджує вона своє передбачення про важку віну, яну вес-

(Продовження. Початок у № 51 за 23 грудня 1989 року, у №№ 2, 3, 4 за 13, 20, 27 січня, №№ 5, 7 за 3 та 17 лютого ц. р.).

тиме Сіріл 1984 року (цю дату я взяв із розповіді ліванського журналіста, який поділився своїми враженнями про відвідини ним Ванги на сторінках журналу «Болгарія»). Правда, в тій же статті йшлося про те, що Ванга звичайно не говорить про політику.

Тут, перебиваючи Вангу, в розмову втрутилася її сестра.

— Ні, ні! — голосно сказала вона. — Ванга цього не назвала, ліванський журналіст все вигадав.

Я дивився на Вангу і бачив, як вона нахилила голову і, похитуючи нею, сказала:

— Вірши не буде, не буде.

Сперечатися я не став, та й кому з нормальних людей потрібна війна, де б вона не відбувалася.

Після цього епізоду Ванга знову звернулася до мене і сказала буквально так:

— Ти небагатий, дуже добрий, але в тебе зовсім нема грошей.

Дійсно, останніх два леви я витратив на арахіс, коли ми проїздили місто Петрич.

Загалом візит до Ванги тривав близько 40 хвилин. На зворотньому шляху болгарські товариші, які мене супроводжували, поцікавилися моєю думкою про ясновидицю.

— Все вірно, — сказав я. — Окрім помилок з якоюсь Анною Іван. В цьому випадку, як кажуть, бабуся дала маху.

Того дня більше до цього питання не повертались. Але, проснувшись серед ночі, я якось раптово згадав, про кого могла говорити Ванга.

В квартирі, де жила моя мати, сусідку звали Ганною Іванівною. Саме вона й була мимовіль-

ною причиною смерті матері, закликавши її на свій день народження і примусивши випити чарку горілки, чого матері, яна вивнесла два інсульти, роботи ні в якому разі було не слід. Після цієї злочасної чарки мати впала у коридорі й за три дні її вже не стало.

Чи не свідчить ця деталь про те, що, окрім тан званого ясновачення стосовно присутніх чи відсутніх, але живих осіб, Ванга має можливість якимось зовсім незрозумілим шляхом, спілкуючись з душами померлих і від них одержувати інформацію, як це було у випадку з Анною Іван, що стала причиною смерті моєї матері?

Чи не можна розглядати цей випадок як сприйняття Вангою інформацію-снаргу від «духа» матері про те, що який не Ганна Іванівна, то, можливо, вона б ще пожила якийсь час?

* * *

Я вже говорив, що Ванга бачить покійників в одязі. Відвідавши тана, що й мені часто доводиться називати деякі деталі одягу при діагностуванні тих, кого вже немає. Хоча логічно припустити, що душі померлих, покидаючи тіло, не мають потреби в одязі. Але, виходячи з досвіду Ванги та мого особистого, доводиться констатувати, що десь ТАМ біблійним фігурам листком і не пахне. Виходить, що інформацію про тих, які пішли, вміє наряджати в інформацію про колишню існуючий одяг? Або сканення іншане, померлих монуть мати на своєму ефірному тілі й ефірні копії земних нарядів? Розумію, який протест може виникнути у багатьох, хто читає ці рядки. Та що відш, це, як кажуть, їх снідаючи. Я ж погоджуюсь продемонструвати сказане у присутності будь-якої авторитетної комісії.

Ян тут не згадати віру древніх про необхідність споряджати людини, яка відійшла на той світ, зброєю, їєю, одягом та іншими предметами повсякденності. Чи не слід припустити, що підсвідомість наших далених предків, що працювала, безумовно, краще за нашу, логічну, давала їм привід гадати, що на ТОМУ світі присутні копії всього матеріального? Чи не звідси й навівна віра, що, поклавши в могилу з покійним і його меч, можна розраховувати, що він зможе ним скористатися? Древні не могли не знати, яка доля матеріальних предметів, покладених у землю в старі поховання, не могли не бачити, що час, ірра і гниття — безощадні, і все ж продовжували такий ритуал заховорення.

(Далі буде).

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:

316050, МПС,
м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36.

Телефони: редактора — 2-34-26; відповідального секретаря — 2-27-65; сенторів: комуністичного виховання — 4-66-79; культури і моралі — 4-64-21; комсомольського життя і економіки — 2-04-04; учнівської і студентської молоді та військово-патриотичного виховання — 2-59-82; соціального проблем — 2-29-92; фотолaboratorії — 4-94-04; оголошень — 4-28-96; коректорської — 3-61-83.

В. о. редактора

І. КУЦЕНКО.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видзеництва «Кировоградська правда» Кировоградського обкому Компартії України, м. Кировоград, вул. Глінки, 2

БК 02856.

Газета виходить щосуботи.

Індес 61103.

Зам. № 92.

Тираж 36 200.